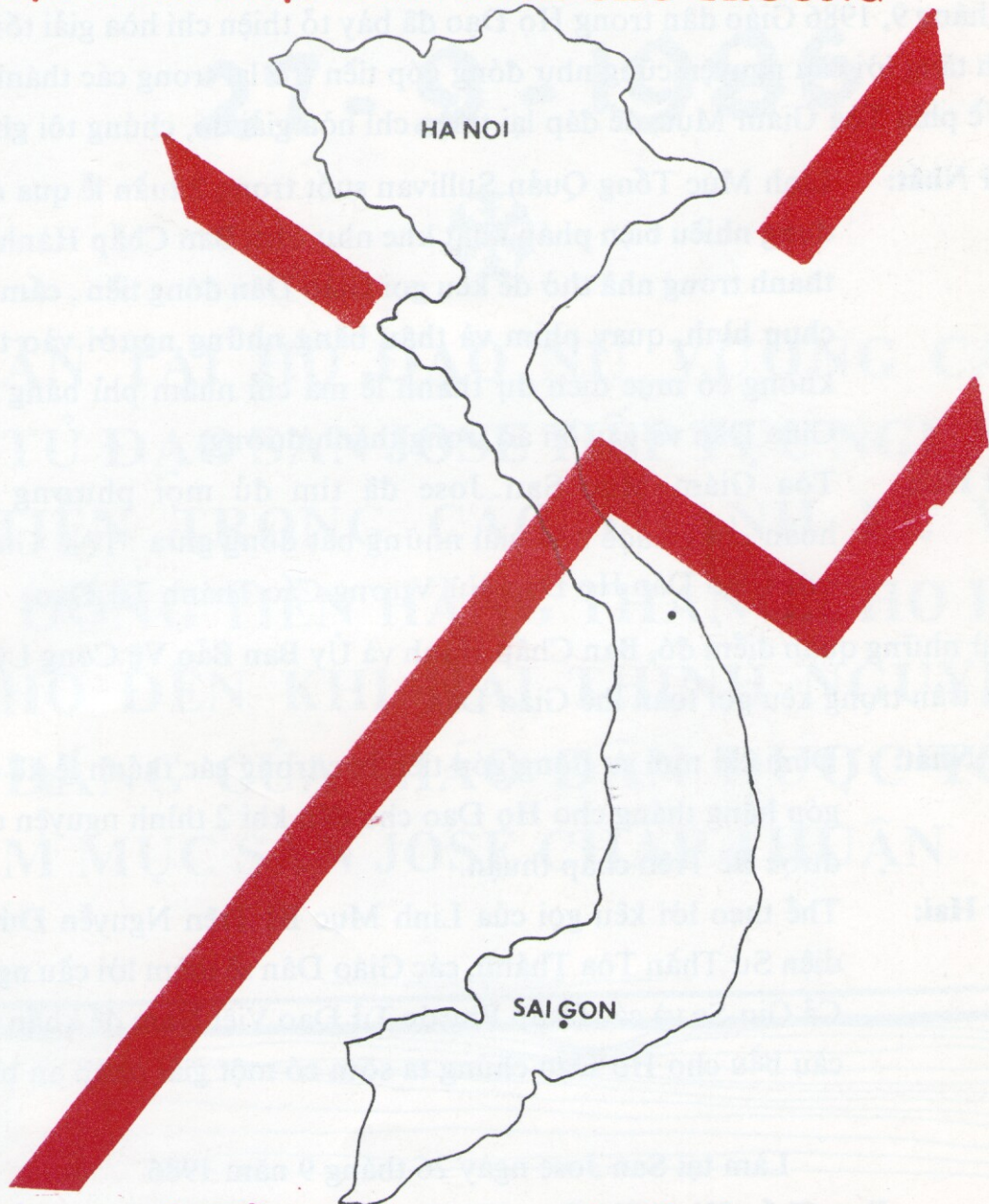

BẢN TIN

CHÍNH NGHĨA

**DO ỦY BAN BẢO VỆ CÔNG LÝ và HÒA BÌNH
TẠI GIÁO PHẬN SAN JOSE CHỦ TRƯỞNG**

Đại Diện Ủy Ban:

- Ô. TRẦN AN BÀI	- Ô. ĐỖ ĐIỆN THOẠI
- Ô. NGUYỄN VĂN HIỆT	- Ô. PHẠM TIẾN
- Bà NGUYỄN DUY LIÊN	- Ô. VŨ HUYNH TRƯỞNG

THÔNG CÁO KHẨN CẤP

Ban Chấp Hành Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo và Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình trân trọng thông báo:

Trong suốt 2 tuần lễ qua kể từ thứ bảy ngày 13 tháng 9, 1986 đến ngày thứ sáu 26 tháng 9, 1986 Giáo dân trong Họ Đạo đã bày tỏ thiện chí hòa giải tối đa bằng cách tăng lời cầu nguyện cũng như đóng góp tiền trở lại trong các thánh lễ.

Về phía Tòa Giám Mục, để đáp lại thiện chí hòa giải đó, chúng tôi ghi nhận:

Thứ Nhất: Linh Mục Tổng Quản Sullivan suốt trong 2 tuần lễ qua đã ra lệnh áp dụng nhiều biện pháp khắt khe như cấm Ban Chấp Hành xử dụng âm thanh trong nhà thờ để kêu gọi Giáo Dân đóng tiền, cấm không được chụp hình, quay phim và thu băng những người vào thánh đường không có mục đích dự thánh lễ mà chỉ nhằm phỉ báng và mạ lị các Giáo Dân và gây ồn ào trong thánh đường.

Thứ Hai: Tòa Giám Mục San Jose đã tìm đủ mọi phương cách để trì hoãn công cuộc hòa giải những bất đồng giữa Tòa Giám Mục với Giáo Dân Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo.

Từ những quan điểm đó, Ban Chấp Hành và Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình trân trọng kêu gọi toàn thể Giáo Dân.

Thứ Nhất: Đình chỉ mọi sự đóng góp tiền bạc trong các thánh lễ kể cả việc đóng góp hằng tháng cho Họ Đạo cho đến khi 2 thỉnh nguyện của chúng ta được Bề Trên chấp thuận.

Thứ Hai: Thể theo lời kêu gọi của Linh Mục Bề Trên Nguyễn Đức Thiệp, đại diện Sứ Thần Tòa Thánh, các Giáo Dân sẽ thêm lời cầu nguyện Thánh Cả Giu-Se và các Chân Phước Tử Đạo Việt Nam để khẩn xin các Ngài cầu bầu cho Họ Đạo chúng ta sớm có một giải pháp an bình.

Làm tại San Jose ngày 26 tháng 9 năm 1986
Ban Chấp Hành Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo
Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình

kê' tử Thôm nay

27-9-1986

**GIÁO DÂN TẠI HỌ ĐẠO NỮ VƯƠNG CÁC
THÁNH TỬ ĐẠO SAN JOSE TIẾP TỤC NGUNG
ĐÓNG TIỀN TRONG CÁC THÁNH LỄ VÀ
NGUNG ĐÓNG TIỀN HÀNG THÁNG CHO HỌ
ĐẠO, CHO ĐẾN KHI HAI THỈNH NGUYỆN
CHÍNH ĐÁNG CỦA GIÁO DÂN ĐƯỢC TÒA
GIÁM MỤC SAN JOSE CHẤP THUẬN**

CUỘC CUNG NGHINH ĐỨC MẸ TẠI TRUNG TÂM
HỌ ĐẠO NỮ VƯƠNG CÁC THÁNH TỬ ĐẠO
TẠI GIÁO PHẬN SAN JOSE, CA.
NGÀY 13 THÁNG 9 NĂM 1986

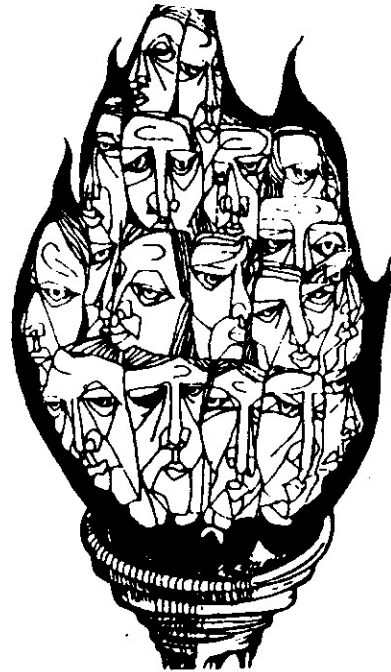
Cuộc viếng thăm bất ngờ của LM BÈ TRÊN NGUYỄN ĐỨC THIỆP ĐẠI DIỆN SỨ THẦN TÒA THÁNH

THỤY VŨ tường trình

Lúc bấy giờ là 2 giờ 58 phút chiều thứ hai 22 tháng 9, 1986 một buổi chiều trầm lặng tại Trung Tâm Công Giáo nơi mà các hệ thống truyền hình Hoa Kỳ tặng cho cái tên “Trung Tâm của Quyền lực đấu tranh”, một vài người cầu nguyện bên trong thánh đường, một vài người dọn dẹp phía sau, một vài người trong nhà bếp và không ai để ý một chiếc Honda Civic màu trắng vừa chạy vào bãi đậu xe Họ Đạo và một vị linh mục đáng người quốc thước trực ngũ tuần vừa chậm rãi rời khỏi xe và lững thững bước vào Trung Tâm. Vị Linh Mục ấy đi thật chậm rãi, bước đi vào nguyện đường, quỳ xuống chú tâm cầu xin một điều gì đó rồi Ngài đứng dậy bước sang phòng ăn của Trung Tâm và tại nơi đây Ngài đã gặp ngay một vài giáo dân đang gác giữ Trung Tâm và mọi người đã nhận ra ngay Ngài là Linh Mục Bê Trên Nguyễn Đức Thiệp, đại diện của Sứ Thần Tòa Thánh, Đức Tổng Giám Mục Pio Laghi. Ngài bảo: “Tôi đến đây mà không báo trước cho Anh Em là với một chủ đích bất ngờ, muốn tìm hiểu những gì đang xảy ra tại đây cũng như những nguyện vọng của Anh em xuất phát từ con tim, trí óc hay từ một thể lực nào đó. Tôi muốn nghe trực tiếp tiếng nói của quý vị để trình lại với Đức Giám Mục DuMaine cũng như với Sứ Thần Tòa Thánh”.

Và chỉ trong vòng 10 phút sau đó từ con số 8 người hiện diện ở giây phút đầu khi Linh mục Bê trên Nguyễn Đức Thiệp đến, đã tăng 26 người và cứ mỗi phút trôi qua số người cứ tăng dần lên vì ỦY BAN BẢO VỆ CÔNG LÝ VÀ HÒA BÌNH đã áp dụng phương pháp dây chuyền hàng dọc để thông báo những quyết định hoặc tin tức khẩn cấp cho các thành viên của Họ Đạo.

Sau đây, đặc phái viên Thụy Vũ xin tường trình về nội dung những tâm tư của 16 giáo dân đã trình bày lên Linh mục Bê trên Nguyễn Đức Thiệp đại diện cho Sứ Thần Tòa Thánh trong cuộc viếng thăm bất ngờ tại Trung Tâm Họ Đạo chiều ngày 22 tháng 9 năm 1986.

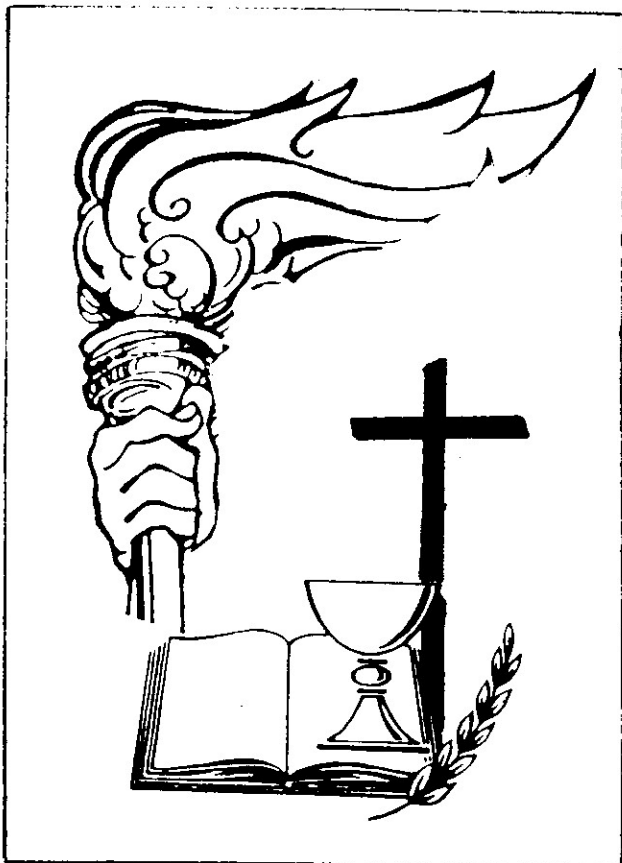
1. Ông NGÔ VĂN XƯƠNG: Ông xác định vị thế bình thường nhất của một giáo dân với 2 thỉnh nguyện: — Một Giáo Xứ Thể Nhân cho người Công Giáo Việt Nam và một Chủ Chiên biết thương con chiên. Thế nhưng ông vẫn nêu lên thắc mắc với Cha Bê Trên Nguyễn Đức Thiệp tại sao Đức Giám Mục DuMaine lại quá coi thường nguyện vọng thiết tha của những người Công giáo Tị nạn Việt Nam cũng như Linh Mục Lưu Đình Dương lại quá lì lợm để cho tình thế càng ngày càng trở nên trầm trọng và Giáo hội phải chịu nhiều đau khổ.

2. Ông PHẠM TẮT THÀNH: Với tâm tư của một giáo dân sống gần khu vực Họ Đạo, được sinh hoạt với Họ Đạo qua những biến chuyển thăng trầm, ông hiểu những tâm tư, những nỗi lòng của những giáo dân sống gần khu vực Họ Đạo,

Họ có ước mơ gì đâu ngoài sự BÌNH AN trong một Giáo Xứ Thể Nhân và một người Cha Xứ nhân từ không chia rẽ, không bè phái, không luồn cúi, không xu nịnh.

3. Bà NGUYỄN VĂN HỢI: Hơn ai hết, Bà là người đã có mặt với Cộng Đồng Công Giáo San Jose ở những ngày phôi phai nhất và giờ đây Bà cũng rất đau buồn khi thấy cảnh Bề Trên chẳng những đã không giải quyết gì cho những nguyện vọng chính đáng của giáo dân mà còn đàn áp Giáo dân nữa. Bà đã nhắc đến chuyện Cha Dương là nguồn gốc của những thư nặc danh. Cha Dương đã từng soạn thư nặc danh tố cáo Cha Tịnh đưa cho Bà coi và chính Bà đã cản trở, đã van xin Cha Dương đừng làm như vậy vì đó là những thiệt thòi, đau đớn cho Giáo Hội và Dân Chúa. Đàng khác, Bà HỢI trong lúc trình bày những điều hơn lẽ thật với Linh mục Lưu Đình Dương, Bà cũng đã minh xác với Cha Dương là trong những điều mà Cha Dương tố cáo Cha Nguyễn Văn Tịnh có những điều Bà không biết, tuy nhiên Bà đã xác quyết có rất nhiều điều mà Linh mục Dương tố cáo Linh Mục Nguyễn Văn Tịnh là hoàn toàn sai sự thật, là vu khống, là chụp mũ.

Bà HỢI cũng đã trình bày với Cha Bề Trên Nguyễn Đức Thiệp là gia đình Bà từ trước đến nay rất quý các Cha, bởi vậy các Cha cũng thường tới thăm gia đình Bà và lần nào cũng vậy Bà cũng đem những gương tốt của Các Thánh Tông Đồ mà trình bày với Linh mục Dương để hy vọng Ngài sẽ từ bỏ việc xử dụng thư nặc danh mà đánh phá Linh mục Nguyễn Văn Tịnh và Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam.

4. CHỊ NGỌC TRINH: Chị là người có nhiều liên hệ quen biết với Linh Mục Lưu Đình Dương khi còn ở Thanh Bô Đức Lợi, chị cũng là người mang nhiều ưu tư và hy vọng của tuổi trẻ, chị đã từng nhiều lần nói chuyện với Cha Dương nhờ Cha Dương giúp đỡ giùm chồng chị trong việc hướng dẫn giáo lý để chồng chị được rửa tội nhưng lần nào Cha Dương cũng từ chối. Chưa hết, đã bao nhiêu lần khi gặp Cha Dương và hỏi tại sao Cha Dương không về sinh hoạt với Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam, trăm lần như một Cha đều bảo làm Phó xứ Mỹ sướng hơn, sinh hoạt với Cộng Đồng Việt Nam chỉ thêm rắc rối, phiền toái và, chị Trinh nói thêm nếu Cha Dương trong tâm niệm đã không thích, đã chán ghét cái Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam này thì Cha còn về đây để làm Chính xứ làm gì nữa?

Sau cùng chị Trinh đã nói trong nước mắt ràn rụa: “Thưa Cha Bề Trên, một Linh mục không biết thương Cộng Đồng, một Linh mục chỉ chuyên đi nói xấu người khác, nhất là LM.Dương, một Linh mục không làm gương tốt mà chỉ làm gương mù, gương xấu thì thưa Cha Bề Trên khổ cho Cộng Đồng chúng con là dường nào... nếu Linh mục đó là Chính xứ thực thụ...!

5. Ông TRẦN ĐẠI LỢI: là người cùng quê hương xứ sở với Linh mục Lưu Đình Dương, là người đã chở Linh mục Dương từ miền Trung vào Sài Gòn ở những ngày của tháng tư đen của 11 năm về trước khi miền Trung di tản, là người có nhiều kỷ niệm vui buồn giữa tình Cha Con, người làng người nước với nhau nhưng Ông Lợi đã mạnh dạn trình bày những điểm sai lầm căn bản khi Cha Dương quyết định nhận chức Chánh xứ với những toan tính lạ kỳ.

Toan tính sai lầm thứ nhất — Linh mục Dương đã từng phác họa với Ông Lợi nhiệm vụ đầu tiên khi về làm Chính xứ Họ Đạo NVCTTĐ là phải GIẢI TÁN BAN CHẤP HÀNH ngay.

Tại sao Cha Dương lại quyết định kỳ cục như rứa? Linh mục Chính xứ có bao nhiêu việc cần phải làm, bao nhiêu mục tiêu cần phải đạt được tại sao không tìm đến mà lại có ý định phải thanh toán BAN CHẤP HÀNH.

Toan tính sai lầm thứ hai — Linh mục Dương có dự tính đưa những người trẻ ra thay thế những người trung niên hay đứng tuổi trong công việc Họ Đạo mai sau. Tại sao Cha không thích những người lớn tuổi vì Cha ngại họ thấu hiểu, từng trải và kinh nghiệm và như vậy Cha không thể che được những âm mưu bán đứng Họ Đạo hay luồn cúi của Cha. Đàng khác Cha dự định bắt chước nhà độc tài Cộng Sản khát máu POLPOT giết tất cả mọi người lớn và chỉ giữ lại trẻ con để xây dựng một chế độ theo ý muốn của mình.

Toan tính sai lầm thứ ba — Linh mục Lưu Đình Dương đã khích động những người cùng quê, cùng xứ với Ngài (xứ Thanh Bờ Đức Lợi và Giáo Phận Vinh) xô đẩy họ vào một cuộc tranh chấp với những giáo dân thuộc Họ Đạo NVCTTĐ mà những người có liên hệ với Giáo Phận Vinh ngày xưa đâu có liên hệ gì bây giờ với CĐCG ở San Jose này bởi lẽ có người trong số họ ở STOCKTON, kẻ ở OAKLAND, người từ Fremont, kẻ ở LOS ANGELES.

6. Chị HÀ DUYÊN KHÁNH: Là một người đàn bà trẻ nhưng thật cương quyết, chị đã trình bày một cách thẳng thắn với Cha Bề Trên Nguyễn Đức Thiệp về những không đúng đắn của một Linh Mục chỉ chuyên đi nói xấu các Cha khác, chỉ chuyên sản xuất thư nặc danh, chỉ chuyên làm rối loạn Cộng Đồng và đó là Linh Mục Lưu Đình Dương và Chị Khánh đã đặt thẳng vấn đề: Tư cách như vậy có xứng đáng làm Linh Mục Chính Xứ không?

Thêm vào đó, Chị Khánh cũng đã tố cáo cơ quan Thiện nguyện USCC ở San Jose đã dùng tiền của người dân đóng thuế vào những công việc riêng tư kỳ lạ, không dính dáng gì đến việc làm giấy tờ đoàn tụ, bảo lãnh thân nhân, làm thẻ xanh hay quốc tịch của người tị nạn và chị đã đưa ra một trường hợp điển hình ở gia đình chị.

Gia đình chị cách nay khoảng 6 tháng có bảo lãnh một Linh Mục là thân nhân của gia đình chị. Đó là Linh Mục Điềm đến San Jose, Cơ Quan Thiện Nguyện USCC đã nhiều lần gọi Cha Điềm lên la rầy và cấm đoán không được liên lạc với Cha Nguyễn Văn Tịnh cũng như liên hệ, những nghi lễ phụng vụ có dính dáng với Cha Tịnh.

USCC có quyền hạn gì mà lại cấm đoán, đe dọa một Linh Mục VN tị nạn chân ướt chân ráo mới vừa đặt chân tới Mỹ? USCC lãnh tiền của Chính Phủ Liên Bang Hoa Kỳ qua tiền thuế của toàn thể dân chúng đóng góp tại sao lại đi phục vụ những mưu ích riêng tư của Đức Cha DuMaine trong việc triệt hạ những người Công Giáo không đồng ý về chính sách đồng hóa của Ngài.

7. Anh ĐỒNG: Anh Đồng đã xác nhận với Cha Bề Trên Nguyễn Đức Thiệp, anh là người đã có cơ hội nói chuyện với Linh Mục Dương 5 năm về trước. Chính Cha Dương đã có lần nói với anh về một ước mơ của một Linh Mục trẻ là có ngày sẽ làm MỆ CHÔNG CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VN và Linh Mục Dương đã chuẩn bị trong suốt 5 năm qua để đánh phá Cha Nguyễn Văn Tịnh để có ngày được tấn phong Chính Xứ, nhưng khổ một nỗi cho Cha Dương là được tuyên phong Chính Xứ mà Xứ Đạo đó từ chối, xua đuổi Cha như xua đuổi ma tà.

8. Bà NGUYỄN THỊ HOA (THĂNG LONG): Những xúc động đã qua đi, giờ đây bà rất trầm tĩnh để trình bày những diễn tiến của ngày 21 tháng 7, 1986, ngày mà Linh Mục Lưu Đình Dương đã hai lần toan tính đột nhập vào Trung Tâm Họ Đạo để kéo lên ghế Chính Xứ nhưng cả hai lần bị đánh bật ra kể cả lần thứ hai khi Linh Mục Tổng Quản Sullivan dùng cả sức mạnh của Cảnh Sát nhưng cũng đành chịu thua với sức phản kháng của dân.

Nhưng cái điều mà Bà Hoa muốn trình bày lên với Cha Bề Trên Nguyễn Đức Thiệp có lẽ là cái tư cách và liêm sỉ của con người hay nói đúng hơn của 1 Linh Mục. Cả một đời hiến dâng cho Chúa trên con đường khổ nhục và nghèo khó chứ đâu có phải con đường bon chen, tiện sản xuất thư nặc danh bôi xấu kẻ bầy, ngậm máu phun kẻ khác. Đời làm Linh Mục đâu phải chỉ có đầy đủ ý nghĩa khi phải là Chính Xứ của Họ Đạo NVCTTĐ. Đời làm Linh Mục đâu có phải tầm thường bằng tiền bạc xin của lễ của Giáo dân? Sao Cha Dương lại cứ phải sống chết với chức vụ Chính xứ như vậy? với tiền bạc như thế?

9. Anh THÂN VĂN HẢO: Trong uất nghẹn và xúc động cùng cực trong tâm tư của một người Công Giáo Việt Nam tị nạn, anh đã trình bày với Cha Bề Trên Nguyễn Đức Thiệp: “Thưa Cha, con đạo dòng, vợ con là người Tàu. Con đã vận động, con đã thuyết phục để rồi cuối cùng gia đình nhà vợ con chấp thuận cho vợ con học đạo để rửa tội. Chúng

con đã gặp Cha Tịnh, Ngài đã giúp đỡ giảng dạy để cho nhà con một ngày gần đây được rửa tội. Và rồi Cha Tịnh bị đổi đi. Chuyện đó cũng không có gì làm con quan tâm bởi lẽ sẽ có Cha khác giảng dạy cho nhà con nhưng dùng một cái một hôm, vợ con hỏi nhỏ con: "Tại sao Các Cha lại nói xấu nhau như vậy?" Con mới hỏi: "Cha nào nói xấu Cha nào?" "Cha Dương nói xấu thậm tệ Cha Tịnh", nhà con nói vậy. Con quắc mắt mà la rầy vợ con không được nói như vậy. Và rồi cái điều tệ hại thứ hai đã xảy ra với cái quang cảnh Giám Mục DuMaine dùng Cảnh Sát. Cái cảnh đó được chiếu trên các hệ thống truyền hình, trên báo chí. Ông bố vợ con mới la rầy con mà bảo rằng: Ông Giám Mục là bố của Ông Linh Mục, mà ông bố lại không thương ông con. Chưa hết ông bố lại còn mướn cảnh sát với chó săn đánh đập cháu của mình, mà như vậy thì tôi không muốn cho con tôi rửa tội nữa, bởi lẽ buồn buồn ông lại mướn cảnh sát với chó săn đánh đập và cắn cháu tôi sao?

Anh Hào đã đốn đau khi trình bày những hành vi lạ lùng của Giám Mục DuMaine đã làm tổn thương đến Giáo Hội, đến thanh danh của Chúa Nhân Từ và anh yêu cầu Cha Bề Trên trình bày lại giùm anh những tâm tư, những đốn đau đó lại với Sứ Thần Tòa Thánh cũng như với Đức Giáo Hoàng.

(Còn tiếp)

Danh Sách Ủng Hộ Chính Nghĩa

Hà Minh Khánh	50\$
Bà Bốn	10\$
Bà Thanh	20\$
Bà Minh Thư	50\$
Bà Vàng	20\$
Phong Trần	10\$
Bà Mỹ	22\$
Tiền quyên trong buổi họp tối ngày 9/13/86:	386\$
Ông Can	10\$
Bà Mỹ	25\$
Anh Tường	10\$
Vô danh	20\$
Ô Bà Vũ	20\$
Bà Phạm Thị Thanh Hương	60\$
Bà Phương Nguyễn	50\$

CÓ MỘT GIA ĐÌNH

San Jose có gia đình nhà đó,
Mẹ bỏ đi, Cha chưa có, đang tìm.
Đàn trẻ thơ, như cành hoa trước gió,
Mất u-buồn vùi-vội, nát con tim!
Mỗi buổi chiều, họp lại, sau giờ sở,
Sống quây quần như một tổ, loài chim.

*

* *

San Jose có gia đình nhà đó,
Chị công em, Anh ra sức giữ nhà.
Được đảng sau lại lo phần trước ngõ,
Ngày lại ngày, trước trảm, vạn người qua...

*

* *

San Jose có gia đình nhà đó,
Ông Nội lơ, trước tiếng khóc trẻ thơ.
Trong khi ấy, bao người qua vội vã,
Mặc đàn nai ngơ ngác, sống bơ vơ.

*

* *

San Jose có gia đình nhà đó,
Ủ rũ buồn, cô nhi viện thuở xưa?
Đàn cháu ghẻ, bò-lê la đây đó,
Thản nhiên cười, Ông Nội vẫn trơ trơ.

*

* *

San Jose có gia đình đó,
Bị sói rừng rình rập, tấn công luôn.
Mẹ mất đi, mồ côi luôn cả bố,
Hỡi năm châu, sao không gõ hồi chuông?!

*

* *

San Jose có gia đình đó,
Bị búa vây bằng chó má, cảnh binh.
Thằng Dũng, con Trinh bị công, quảng xó,
Giữa quốc gia vào bậc nhất văn minh.

*

* *

San Jose có gia đình nhà đó,
Tiếng thở dài quyên tiếng vạc tăng mây.
Lòng ngao ngán, chán chường theo mưa gió,
Hỡi trời cao, biển rộng, hỡi đất dày!!!

HOÀNG NGỌC VĂN
Milpitas, CA.

ĐÂU LÀ SỰ THẬT ?

ĐÂU LÀ SỰ THẬT ?

Vườn thượng uyển đầy cỏ hoang mọc rậm,
Lá chuyên quyền vàng úa rụng đều hiu!
Cây độc tài trở sinh nhiều trái cấm,
Rắn hổ mang nằm bất động buồn thiu!
Gió hung hăng kéo mình qua khóm sậy,
Người hãi sợ toàn thân run lấy bầy
Trái cấm người đã hái nắm trong tay
Người ném vào khóm lau sậy như say!
Người tự hỏi tìm đâu ra sự thật?
Người đứng không yên, điên đầu, tất bật,
Lúc rụi, triều đình lúc rúc cảnh binh!
Người đói nghèo Ánh Sáng của Thánh Linh,
Bởi một lẽ người không nhìn sự thật!
Người nịnh người đều mang một trái tim,
Nếu tất cả đều hòa chung một nhịp,
Sự thật kia đâu phải khó khăn tìm!
Người không biết ở đâu là sự thật,
Người tìm nó khó như kẻ tìm chim!
Bởi tìm người không hòa chung một nhịp!
Bấy lâu nay người chẳng gắng công tìm,
Người chìm sâu trong tối tăm mù mịt.
Câu trả lời của kẻ vững niềm tin:
Người hãy ngừng bàn tay đen lừa bịp!
Sự thật kia ắt phải dễ đi tìm.
Người thấy rõ tinh thần này cương quyết!
Đã từng làm điều đứng lữ vô thần.
Người hãy đi một phương trời xa biệt!
Tiếp tay nhà vua đàn áp muôn dân,
Lập thành tích cho triều đình như vậy.
Tội lỗi của người không thể đo cân!
Có phải do triều đình người thúc đẩy?
Có phải do cha ghê tiếp mời ngon?
Đến một khi thân thể đã hao mòn,
Lúc nhân dân đã lập thành chiến lũy,
Người tuyển thêm bầy nô lệ vô luân,
Để cùng tâu vua cha lập Xứ Thế Nhân,

Muộn màng rồi, mả mai và quá đủ!
Kể từ buổi người toan về làm chủ,
Khó nhọc chất chồng dân đã vác lên vai!
Chiến dịch tâm thư người phát động rì tai,
Bàn tay đen gây sóng ngầm bão nổi!
Sóng đã vỡ trên Trương Sầu Tuyết Đồi!
Người nhận mình làm theo Ý Thiên Sai.
Ngôi rất trọng cũng bị người phản bội!
Việc người làm tội lỗi phạm công khai!
Người nâng chiếc đầu lâu nặng về mưu kế,
Dân biết cả rồi khỏi cần nghe kẻ lễ
Những năm trước dân đòi Xứ Thế Nhân,
Người chống dân bằng văn kiện nhiều lần,
Người ngoan cố không chịu nhìn sự thật!
Ai can ngăn người cũng đều bắt chấp.
Dân biết rõ kẻ chính trị hoạt đầu,
Ở bàn tròn không dành chỗ người đầu!
Đừng mơ tưởng ngồi trong bàn hội nghị.
Triều đình người dùng nhiều đòn chính trị,
Xin trát tòa hãm trục xuất nhân dân,
Ngôi Giáo đường đâu phải của tư nhân!
Như con buôn muốn giả vờ nhằm lẫn,
Kẻ đánh cờ hay dở trò gian lận,
Chính sách này quả thực thất nhân tâm!
Đường người đi đã trùng điệp bất nhân,
Người không hiểu thế nào là sự thật!
Người đã thấy một trời bất khuất!
Còn chạy theo những ảnh hưởng suy đồi!
Kể từ khi dân không chấp nhận người,
Người quanh co không muốn nhìn sự thật!
Quan thượng phẩm để người đứng khơi khơi
Người nhìn rõ lớp sóng người dồn dập!
Người vẫn không đi mù mịt tăm hơi;
Người không thể tìm đâu ra sự thật!

Thiện Hải

NHỮNG LỖI LẦM CỦA ĐỨC GIÁM MỤC DUMAINE

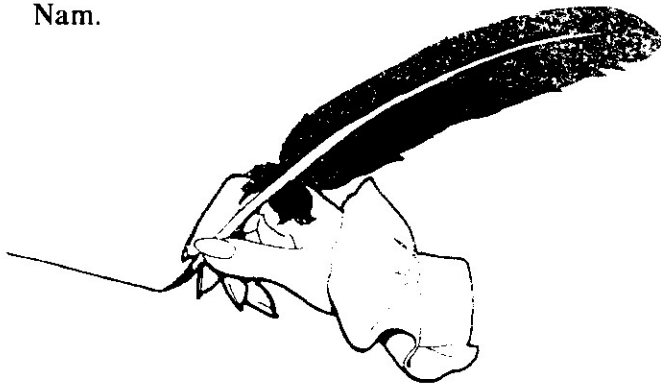
(tiếp theo)

Bài của Hồ Sinh Giang Tử

B. LỖI LỆCH TRONG HÀNH ĐỘNG

Người ta thường nói “Sai một ly, đi một dặm”. Câu ấy thật đáng cho trường hợp Đức Giám Mục DuMaine. Sự việc không đến nỗi ghê gớm phải bùng nổ và chấn chường như ngày nay, nhưng vì Vị Giám Mục này đã lãng quên những khuôn thước mà Công Đồng Vatican II nhấn gửi các Giám Mục vì Công Đồng đã nhìn thấy một sự chuyển mình rất lớn lao xảy đến trong xã hội nhân loại ngày nay. Nào là các sinh hoạt của con người thấm nhiễm tinh thần dân chủ nhiều hơn, nào con người được mở mang trí óc rộng rãi và sâu xa hơn, nào con người muốn tích cực điều động vận mệnh lịch sử của mình nhiều hơn. Bằng ấy yếu tố mà Đức Giám Mục DuMaine không muốn nhìn tới, để đến nỗi vấn đề trở nên sôi bỏng dữ dội như hôm nay.

Để dễ bề phê phán, chúng ta hãy để bên ngoài mối liên hệ giữa Đức Giám Mục DuMaine và Linh Mục Nguyễn Văn Tịnh mà chỉ đề cập tới Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo và Đức Giám Mục DuMaine trong thế chiến lược và chiến thuật đã được đem ra xử dụng. Thật ấu trĩ để mà nghĩ rằng Họ Đạo bị Linh Mục Tịnh hay Ông Bài, Ông Thiện giật giây. Những người Việt Nam sau biến cố 1975 đã khôn ngoan rất nhiều, kinh nghiệm rất nhiều, không ai dễ dàng lợi dụng họ. Vì vậy, cố tình gò ép những biến cố của Cộng Đoàn San Jose vào với Linh Mục Tịnh thì thực họ đã không hiểu gì về những tha thiết nhất của người Công Giáo Việt Nam.

I. CHIẾN LƯỢC PHẢN SỨ MẠNG

Phần trên ta đã bàn và đi đến kết luận rằng đường lối, chủ hướng, chiến lược hội nhập đồng hóa của Đức Giám Mục DuMaine không hợp với tinh thần Thánh Kinh, với Khoa Thần Học Mục Vụ và với Giáo Luật hiện hữu của Hội Thánh. Và bây giờ ta sẽ xem chiến lược đồng hóa có phù hợp với sứ mạng của Giám Mục là đáng kể vị Các Thánh Tông Đồ không?

Ta hãy nghe những gì về sứ mạng của Giám Mục xuyên qua Công Đồng Vatican II:

“Sứ mệnh thần linh đã được Chúa Kitô trao phó cho các Tông Đồ phải tồn tại cho đến tận thế, bởi lẽ Phúc Âm các ngài có nhiệm vụ rao truyền là nguyên lý của cả đời sống Giáo Hội qua mọi thời đại. Vì thế các Tông Đồ đã quan tâm đặt người kế vị trong xã hội phẩm trật này. ... Theo chứng tích của Thánh Ireneo, Truyền Thống Tông Đồ được biểu hiện trên khắp hoàn cầu và được bảo tồn nhờ những đáng được các Tông đồ đặt làm Giám Mục và các vị kế nghiệp các Ngài cho đến ngày nay. Nhờ thế, các Giám Mục đã nhận lãnh việc phục vụ Cộng Đoàn với sự giúp đỡ của Linh Mục và Phó Tế. Thay thế Thiên Chúa, các Ngài đứng đầu đàn chiên mà các Ngài là chủ chăn, với tư cách Thầy dạy giáo thuyết, tư tế lo phụng tự thánh và thừa tác viên lãnh đạo.” (Hiến Chế Giáo Hội, số 20)

Nói khác đi sứ mạng của Giám Mục có 3 nhiệm vụ chính: giáo huấn, thánh hóa và cai quản. Và đối với 3 nhiệm vụ chính này, Công Đồng có những lời thật minh xác.

a. Về nhiệm vụ giáo huấn:

“Việc rao giảng Phúc Âm là một nhiệm vụ trỗi vượt trong các nhiệm vụ chính yếu của Giám Mục. Giám Mục là những người rao truyền đức tin, đem nhiều môn đệ mới về với Chúa Kitô. Giám Mục là những tiến sĩ đích thực, nghĩa là có uy quyền của Chúa Kitô, rao giảng cho những kẻ được trao phó cho các Ngài một đức tin sống động và được áp

dụng trong các cách cư xử và làm sáng tỏ đức tin đó bởi ánh sáng của Chúa Thánh Thần. Các Ngài rút ra những cái mới cái cũ trong kho tàng Mạc Khải để làm cho đức tin trở sinh hoa trái và luôn tỉnh thức loại bỏ mọi lầm lạc đang đe dọa đàn chiên mình.” (Hiến Chế Giáo Hội, số 25)

Hãy dừng ở đây để đọc lại mấy hàng. “Rao giảng cho những kẻ được trao phó cho các ngài một đức tin sống động... và làm sáng tỏ đức tin.” Chính sách đồng hóa hội nhập có làm sáng tỏ đức tin hay làm tăm tối đức tin? Đã hết thời thực dân đi chiếm đất đai tài sản các tiểu quốc với danh nghĩa là truyền bá đức tin. Cái giai đoạn mà những quan ông mặt mày dũ dẩn đi lập các chính quyền thuộc địa với lý do bảo vệ các vị thừa sai giảng đạo cũng đã qua rồi. Nhân loại đã tiến bộ. Do một sự trùng hợp ngẫu nhiên, tên của Đức Giám Mục Pierre DuMaine gọi lại cho Cộng đồng Việt Nam một thời đại mà trong đó Thực Dân Pháp khống chế, ức hiếp, bóc lột xương tủy dân nghèo trên bán đảo chữ S.

Giáo Hội Công Giáo Việt Nam đã sút bút sang bang chỉ vì chính phủ thuộc địa làm áp lực với Vatican đẩy lui Dòng Tên người Bồ Đào Nha ra khỏi Việt Nam hầu đưa Dòng Thừa Sai Pháp vào độc quyền giảng đạo tại Việt Nam. Và cũng vì những sơ sót của nhiều vị Thừa Sai mà người Công

Giáo đã trở nên kẻ xa lạ với quê hương mình và bị chính anh em mình lên án. Đức Giám Mục DuMaine, gốc Pháp sinh trưởng ở Mỹ, và không biết nói tiếng Pháp, nhưng tổ tiên Ngài chắc hẳn cũng dính dấp với chính sách thuộc địa. Nếu Ngài không biết thì tại sao lại rất tha thiết với đồng hóa hội nhập, đang khi các Đức Giám Mục khác ở Hoa Kỳ coi sự hội nhập là thứ yếu mà Đức Tin của Người Tị Nạn mới quan trọng. Những người Công Giáo Việt Nam đã phải khổ công để chứng minh với người Việt rằng đạo Công Giáo không phải là của thực dân Pháp, mà Đấng Sáng Lập đạo từ nguồn gốc Do Thái miền Cận Đông giáp ranh với Ai Cập, Lebanon xuất thế. Không ai quên được cái nhìn hẹp hòi của các Thừa Sai Pháp đã coi các nghi thức cúng tế tổ tiên ở Việt Nam xưa mà tâu trình với Roma rằng những người Việt Nam thờ tổ tiên như thờ Thiên Chúa. Đây là một phán đoán lầm lạc. Nhưng phải đợi đến thời Vatican II, Giáo Hội mới cho phép người Công Giáo được cúng lạy tổ tiên. Nói như vậy, không phải quên nhiều đáng tử đạo, nhiều vị truyền đạo rất thánh thiện của Hội Thừa Sai Pháp đã gửi đến Việt Nam. Nhưng dầu thế, cái nhìn hẹp hòi của người Pháp đã làm u tối đức tin của người Việt rất lâu và tạo nên sự hiềm khích giữa Công Giáo, Phật Giáo một cách đậm đà cho đến ngày hôm nay mà chúng ta cố gắng lắm thì chỉ đủ để che lấp những khoảng cách đổ vỡ.

Lời văn trên còn nói: “Các Ngài rút ra những cái mới, cái cũ trong kho tàng Mạc Khải để làm cho đức tin thêm hoa trái.” Đức Giám Mục đã thấy cái cũ của thời thực dân đi đồng hóa thuộc địa chưa? Và cái mới của Công Đồng Vatican II đem tới là sự ngưỡng mộ của Hội Thánh trước những nền văn hóa, văn minh, những biểu hiện kỹ thuật tôn giáo qua các thời đại như diễn trình bước đi của con người tìm về Thượng Đế.

Khi thực dân muốn đồng hóa con người thì Hội Thánh muốn bảo tồn những giá trị cao đẹp của các dân tộc. Các dân tộc đây, Hội Thánh không chỉ hiểu dân tộc Pháp hay dân tộc Mỹ mà là tất cả các dân tộc trên thế giới, trong đó có dân tộc Việt Nam. Giám Mục là kế vị Các Thánh Tông Đồ, đâu phải thừa kế của các quan Toàn Quyền ngày xưa mà đi cổ võ hội nhập, đồng hóa. Lạ Nhỉ?

b. Về nhiệm vụ Thánh hóa:

Công Đồng nói: “Giám Mục, bởi nhận lãnh bí tích truyền chức Thánh cách viên mãn, là người quản lý ơn sủng của chức tư tế tối cao, nhất là trong phép Thánh thể do chính Ngài dâng hoặc bảo đảm cho việc hiến dâng, nhờ đó Giáo Hội, luôn sống động và tăng tiến... Như thế, khi cầu nguyện và làm việc cho dân chúng, các Giám Mục đổ đầy tràn trên họ, dưới nhiều hình thức, những ơn lành do sự thánh thiện sung mãn của Chúa Kitô. Bằng thừa tác vụ Lời Chúa, các Ngài thông truyền cho tín hữu sức mạnh của Thiên Chúa hầu cứu rỗi họ. Các ngài thánh hóa giáo hữu bằng các bí tích mà với quyền Giám Mục, các Ngài lo ban phát cách đều đặn và phong phú.” (Hiến Chế Giáo Hội số 26)

Thuở xưa, những người di dân đến đây đã được phép thành lập các nhà thờ bản quốc để thờ phượng Thiên Chúa và bảo tồn phong hóa. Nhờ vậy, các thế hệ sau có cơ hội phát triển vững vàng và khi rời bỏ cộng đoàn với nhiều ràng buộc về truyền thống luân lý văn hóa, cá nhân ấy vẫn hãnh diện về nguồn gốc và bảo toàn di sản tinh thần nơi tổ tiên để không chạy theo những phù phiếm và suy đồi tan biến vào cái địa lục rộng lớn này.

Ngạn ngữ Việt Nam có câu:

*Ngày xưa ai cấm duyên bà
Bây giờ bà già bà cấm duyên tôi*

Khi Giáo Hội ngặt nghèo trong sự ban phép mở nhà thờ bản quốc thì nhà thờ bản quốc nhan nhản tại Hoa Kỳ và khi Vatican II khuyến khích nhà thờ bản quốc thì Đức Giám Mục DuMaine lại làm khó dễ đối với người Việt Nam. Phải chăng đó là một sự kỳ thị. Một sự kỳ thị trá hình được lộ diện dưới hình thức tôn giáo. Một sự kỳ thị phát xuất từ một Giám Mục được định nghĩa “là người quản lý ơn sủng của chức tư tế tối cao, nhất là trong Phép Thánh Thể.” Đức Giám Mục DuMaine nghĩ sao mỗi khi chung quanh Ngài là những giáo dân Việt Nam và các Linh Mục Việt Nam cùng chung một của Lễ thượng tế Thiên Chúa, Ngài có cảm thấy cái óc kỳ thị của Ngài nó phản nghịch với mầu nhiệm Thánh đang được cử hành không? Mầu nhiệm ấy là mầu nhiệm tình yêu, mầu nhiệm hợp nhất, không phải mầu nhiệm của sự kỳ thị trá hình, mầu nhiệm của sự khinh bạc độc đoán? Cái kỳ thị của Đức Giám Mục DuMaine làm mất lòng người Công Giáo Việt Nam không chỉ tại San Jose mà toàn thế giới. Ở đâu có người Việt Nam nhận ra tinh thần kỳ thị của Đức

Giám Mục DuMaine đều không thể thần nhiên mà không phiền muộn. Cũng trong Hiến Chế Giáo Hội số 26 còn viết: “Mỗi lần Giám Mục cử hành thừa tác vụ thánh với cộng đoàn tụ họp quanh bàn thờ đó là biểu hiệu đức ái và sự hiệp nhất của nhiệm thể, nếu thiếu sự hiệp nhất đó, không thể có ơn cứu rỗi.”

Thật là rõ rệt, “nếu thiếu sự hiệp nhất đó, không thể có ơn cứu rỗi.” mà có hợp nhất thể nào được nếu mà giữa các phần tử có sự kỳ thị và nếu có sự kỳ thị thì không thể có ơn cứu rỗi. Và nếu Đức Giám Mục DuMaine không thể đem đến cho tín hữu Ngài sự cứu rỗi, thì sứ mạng Ngài lãnh để làm gì?

c. Về nhiệm vụ cai quản:

Công đồng xác nhận với các Giám Mục: “Là đại diện và sứ giả Chúa Kitô, các Giám Mục điều khiển Giáo Hội địa phương Chúa đã ủy thác cho bằng lời khuyến bảo, khuyến khích, gương lành và còn bằng uy quyền cùng quyền thánh nữa. Thực vậy, các Ngài chỉ dùng quyền bính này để xây dựng đoàn chiên trong chân lý và thánh thiện, khi luôn tâm niệm rằng: kẻ cao trọng hãy nên như kẻ rốt hết, người làm chủ nên như tôi tớ... Được chọn giữa loài người và đầy yếu đuối, Ngài có thể cảm thông nỗi đau khổ với những ai dốt nát và lầm lạc. **Giám Mục không nên từ chối lắng nghe những kẻ thuộc quyền, nhưng hãy ân cần săn sóc họ như những người con đích thực và khuyến nhủ họ hăng hái cộng tác với mình.**” (Hiến Chế Giáo Hội số 27)

Vậy với óc kỳ thị cố hữu, Đức Giám Mục DuMaine có thông cảm được nỗi nhục nhằn của người tị nạn Việt Nam đang bị một người tự xưng là cha tinh thần đầy ải không? Vì kỳ thị đi đến bất công. Giám Mục trở thành độc đoán và định kiến. Công đồng nói: “Giám Mục không nên từ chối lắng nghe những kẻ thuộc quyền” thế mà Đức Giám Mục

DuMaine đã từ chối những văn thư của Ban Chấp Hành Họ Đạo và các đoàn thể trình bày về đường hướng hội nhập là thiết thời cho họ. Ta hãy nghe một đoạn văn diễn tả tâm tư của Cộng đoàn San Jose:

“Một số trong chúng con đã ghi tên gia nhập các xứ đạo địa phương, nhưng đa số chúng con vẫn chưa sẵn sàng hội nhập với nếp sống mới. Quê hương chúng con bị chiếm đoạt, Giáo Hội Việt Nam chúng con bị cấm cách; bởi vậy, chúng con bị hụt hẫng, bị mất rễ chẳng những về Văn Hóa Dân Tộc mà còn cả về lãnh vực tinh thần nữa... Nếu chúng con bị bắt buộc gia nhập các giáo xứ địa phương khi chúng con chưa sẵn sàng; điều đó có lẽ gây nhiều thiệt hại cho đời sống tinh thần của chúng con và con cháu chúng con cũng như cả Giáo Phận của Đức Cha nữa” (Thỉnh nguyện Thư 2-6-84)

Bây giờ thì sự bất công của Đức Giám Mục DuMaine không chỉ hại thực sự cho sứ mạng Giám Mục của Ngài mà còn thiệt hại cho uy tín của Giáo Phận San Jose nữa và làm đau buồn cho những ai hằng quan tâm đến sinh hoạt dân Chúa. Bởi họ luôn vững tin vào các đấng đại diện Chúa như hình ảnh sống động của các mục tử nhân lành, khoan hòa, thánh thiện chứ đâu phải gặp những hình ảnh của thực dân, kỳ thị, bất công.

Mặc dầu Đức Giám Mục DuMaine lấy quyền hành để bắt các Linh Mục Việt Nam hoan hô đường hướng hội nhập của Ngài, nhưng chính các Ngài lại “bảo hoàng hơn vua” nên làm cho chính sách chiến lược của Đức Cha không những đã sai lầm mà còn bước vào thế cùng kỳ bí.

2. CHIẾN THUẬT PHẢN ĐẠO ĐỨC

Nói về hành xử của một Giám Mục mà kết luận phản đạo đức thì thật hết đường, nhưng nó thực là như vậy. Chúng ta hãy xem các chiêu thức Đức Giám Mục DuMaine đã dùng. Chiến thuật Cộng Sản là tiến hai bước lùi một bước. Đức Giám Mục DuMaine đã xử dụng chiến thuật này theo chiều nghịch: lùi một bước, tiến hai bước.

a. Một bước lùi

Tương cần nhắc lại sau khi Đức Giám Mục ra văn thư ngày 31-5-84 thiết lập Trung Tâm Mục Vụ cho giáo dân Việt Nam, thì ngày 2-6-84 hai ngàn chữ ký đã xin đức Giám Mục DuMaine thiết lập Giáo Xứ. Đức Giám Mục mần ngơ. Câu chuyện như thùng thuốc súng sẵn sàng bùng nổ. Vào tháng 6/85 Đức Giám Mục DuMaine đã ra lệnh cho Linh Mục Tịnh rời khỏi Trung Tâm đi nhậm sở mới. Khi thế lúc đó thực kinh khủng! Ai nấy như một, rất bất bình vì họ vẫn thường được nghe giảng dạy rằng: “Đánh Chúa chiên thì đoàn chiên tan tác” Đây là lúc búng Linh Mục Tịnh đi thì Cộng đoàn San Jose kể như rần mất đầu, tập thể thiếu lãnh đạo, Cộng đoàn Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo sẽ tan nát, công xây dựng mười năm kể ra mây khói. Trước tình thế nguy ngập, nhiều vận động được tung ra, nào dưới hình thức văn thư, hội thảo, cầu nguyện, nào dưới hình thức biểu lộ ý chí quyết liệt đã làm cho Đức Giám Mục DuMaine ngần ngừ. Không hiểu lúc ấy ai là cố vấn cho Đức Giám Mục San Jose, đã mách nước cho Ngài chiến thuật “tiến hai bước lùi một bước” trong sách của Lenin, ông tổ Cộng sản Moscou dạy cho các đệ tử để chiến thắng Nga Hoàng và nhuộm đỏ thế giới. Ở đây Đức Giám Mục DuMaine áp dụng theo chiều nghịch đảo là lùi trước tiến sau, Ngài lùi và nâng Trung Tâm thành Họ Đạo và tấn phong Linh Mục Tịnh làm chánh sở ngày 16/9/85.

Bước lùi này còn bị dồn thúc bởi cái đêm 10/8/85 cộng đoàn San Jose tổ chức cầu nguyện bên vỉa hè nhà thờ Chánh Tòa xin cho tiếng nói và lời cầu nguyện của đoàn chiên nhỏ bé như những ánh nến nhỏ tụ lại thành cây đuốc lớn thấp sáng lên vòm trời đen tối, cho nguyện vọng thấu vào tim can vị chủ chăn.

Người ta nhìn rõ sự lùi bước với một nghĩa hẳn học vì chính ngày tấn phong Linh Mục Tịnh làm Cha Sở, Đức Giám Mục đã ấn định ngày xuống vị vào tháng 7 năm sau. Đó cũng là phần vụng về của

Đức Giám Mục DuMaine khi xử dụng chiến thuật này. Người Cộng Sản khi lùi bước là làm người ta tin ngay họ chân thành ân hận vì chuyện làm quá đáng sai quấy xưa kia. Để khi sự phẫn nộ dịu xuống, người dân quên chuyện cũ thì Cộng sản lại làm những truyện tà trời hơn nữa. Thành ra trong sách thuật Cộng Sản bước lùi rất quan trọng để lấy tình cảm niềm tin của quần chúng thì Đức Giám Mục DuMaine vừa thất nhân tâm vừa thất đạo đức.

Thất nhân tâm vì họ vừa vỗ tay mừng Linh Mục Tịnh làm cha sở thì đã để cho họ chứng hứng vì biết rằng cha sở của họ sắp hết thời. Thất đạo đức vì hành động ấy đã đi ngược ý muốn của Thiên Chúa khi thiết lập tương quan giữa Giám Mục và các Linh Mục cộng tác “Vi tham dự vào chức Linh Mục và vào sứ mệnh của Giám Mục, Linh Mục phải thực sự xem Ngài như cha mình và phải kính cẩn vâng phục Ngài. Phần Giám Mục cũng phải xem các Linh Mục cộng tác với mình như con cái và bạn hữu, như Chúa Kitô không gọi môn đệ là tôi tớ nhưng là bạn hữu” (Hiến Chế Giáo Hội số 28)

Không ai có thể tin được rằng lúc bấy giờ trong nhà thờ Việt Nam, Đức Giám Mục DuMaine coi giáo dân Việt Nam thuộc cộng đồng San Jose là con cái của Ngài và Linh Mục Tịnh là bạn hữu của Ngài.

Thiệt vậy! Phần đời người ta không xử tệ với nhau như vậy hưởng hồ giữa các bậc tu trì. Đấy có phải là đạo đức không nhĩ?!

b. Hai bước tiến:

Thời gian 9 tháng đủ cho Đức Giám Mục nghiên cứu chiến thuật cặn kẽ hơn, vững mạnh hơn, uy hùng hơn: tiến hai bước. Ngày tiến được ấn định vào 21-7-86. Linh Mục Lưu Đình Dương lãnh chức vụ chánh sở, và trong văn thư bổ nhiệm thay vì gọi Họ Đạo, Ngài đã gọi “Mục Vụ Truyền Giáo Việt Nam”. Hai điểm thắng trong bổ nhiệm này là huỷ Họ Đạo mà Ngài đã nâng lên vào tháng 9/85 và truất phế kẻ mà Ngài coi là địch thủ lợi hại.

Đến đây tôi nhớ đến Đoạn Phúc Âm được trình thuật trong sách của Thánh Luca chương 11 câu 11-12, “Và Ta bảo các người: Hãy xin thì sẽ được; hãy tìm thì sẽ gặp; hãy gõ thì sẽ mở cho. Vì phàm ai xin thì linh; ai tìm thì gặp và ai gõ cửa thì sẽ mở cho. Trong các người ai là cha, có con xin cá, há lại lấy rắn thay cá mà cho nó ư? Hay là: nó xin trứng, há lại cho nó bọ cạp ư? Vậy nếu các người, tuy là ác, còn biết lấy của lành làm quà cho con, thì huống hồ là cha các người, tự trời, người sẽ ban Thánh Thần cho những ai xin Người.”

Đọc xong lời hiểu dụ của Chúa Giêsu, Đấng cho chúng ta niềm hy vọng vào tình yêu bao la của Người, rồi đem so sánh vào hành động của Đức Giám Mục DuMaine, tôi thấy Đức Giám Mục DuMaine hơn hẳn Đức Kitô trong việc diễn tả sự độc ác. Đứa con xin quả trứng, người cha nở nào cho con bọ cạp. Nguyên cái hành động cho con bọ cạp cũng đủ chứng tỏ người cha có tâm địa xấu xa. Xấu vậy thôi chứ chưa có tác dụng, bởi thằng bé trông thấy con bọ cạp là hoảng chạy. Nó chỉ buồn vì không được quả trứng ăn khi đói lòng. Còn nếu ông bố lại cho con bọ cạp nằm trong quả trứng ung thì sao đây? Thằng bé lúc này trông thấy quả trứng giữa lúc bụng cồn cào đòi ăn chắc chắn sẽ chộp lấy quả trứng ung có con bọ cạp bên trong. Đứa bé sẽ bị con bọ cạp cắn mất lưỡi, chui vào bụng và sẽ cào nát lục phủ ngũ tạng của nó. Đứa bé sẽ chết. Nó bị ngay chính bố mình giết chết. Trường hợp sau này không thể nói người bố ác độc mà phải nói ông bố là kẻ **sát nhân**. Còn nếu vì một hoàn cảnh nào thằng bé kịp ngửi thấy mùi ung thối từ quả trứng xông ra, nó không nhận quả trứng nữa và đành ăn cơm với muối thì ông bố cũng mang tội **mur sát** rồi.

Tôi muốn ám chỉ quả trứng ung là “Sở Mục Vụ Truyền Giáo”. Họ Đạo đã bị cải danh, nó đã trở về với cái chủ đích Đức Giám Mục DuMaine muốn cho nó là Trung Tâm Mục Vụ và được ngụ danh một cách mập mờ “Sở Mục Vụ Truyền Giáo”. Nó

đã thấy ngày tàn sắp tới, sự rã hàng đang đến, sự ung thối từ bên ngoài làm cho quả trứng có mùi rồi (!) Con bọ cạp ở đây là Linh Mục Lưu Đình Dương, người đồng loã trong việc phân tán phá vỡ Cộng đồng Công giáo San Jose và làm cho người Công giáo Việt Nam mất gốc, rồi sẽ trở thành vong bản. Ông bố được ví là Đức Giám Mục DuMaine, Người đã cho “quả trứng ung ‘Sổ Mục Vụ Truyền Giáo’ và ‘bọ cạp Lưu Đình Dương’.” Thằng bé là Cộng đồng Công giáo San Jose.

Ta phải nói gì về ông bố DuMaine và ta phải nói gì về thằng bé San Jose khi nó nhất định la lớn cho thế giới biết rằng bố nó đang dự tính sát hại nó bằng con bọ cạp nằm trong quả trứng ung.

Nếu giả thiết như tin mới nhất là Đức Giám Mục DuMaine thuận cho giáo xứ thể nhân nhưng điều kiện là phải nhận Linh Mục Dương thì vấn đề sẽ như thế nào? Thằng bé có nên nhận quả tốt (giáo xứ thể nhân) nhưng bố nó vẫn để cho bọ cạp Lưu Đình Dương bên trong không? Nếu bạn ở vào trường hợp thằng bé, bạn có nhận quả trứng tốt và con bọ cạp bên trong chăng? Lời Chúa Giêsu trích dẫn trên còn nói “Người sẽ ban Thánh Thần cho những ai xin Người”. Cũng nhờ những dòng nước mắt khổ đau, những xám hối nguyện cầu, những chiều vắc thánh giá, những đêm lạnh chày tịnh mà Giáo dân San Jose đã được Chúa Thánh Thần soi đến. Họ ~~không~~ chấp nhận quả trứng dù là tốt, nhưng có con bọ cạp ở trong và chỉ muốn nhận một quả trứng tốt mà thôi. Xin đừng có bọ cạp ở bất cứ góc nào trong quả trứng.

Bây giờ thí dụ, nếu thằng bé không nhận quả trứng tốt có bọ cạp và vì chối từ mà thằng bé bị bỏ đói vất vả vất vưởng, nó đi tìm ăn như đứa ăn mày đứng đầu đường xó chợ, thì người bố của nó sẽ được xã hội nhìn nhận ra sao? Ở xã hội Mỹ này luật pháp bỏ tù người bố và sẽ có cơ quan săn sóc thằng bé, cho nó quả trứng mà nó từng mơ ước.

Cộng đoàn Công giáo San Jose bây giờ khác nào như một lũ ăn mày tôn giáo. Có nhà thờ thì bị cấm đoán, họ phải đến ở nhờ, xin lương thực thiêng liêng từ các nhà thờ khác. Người ta nhìn họ với sự khinh dể, bĩu môi. Thằng bé San Jose bao giờ mới có chánh quyền cao hơn xét đến hành động lỗi đạo của ông bố DuMaine và bao giờ mới có người cho thằng bé San Jose quả trứng tốt: **Giáo Xứ Thể Nhân?**

Thực thì thằng bé đang khóc, nước mắt nó chảy dài đã từ 4 năm trời dòng đã kể từ khi cái trung tâm này được tạo dựng. Nó bơ vơ than khóc. Người anh cả của nó hiện giờ bị bố nó đọa đày đi ở phương xa tìm sống cho qua ngày không biết sống chết ra sao. Hai người anh kế bị bố nó đuổi ra khỏi gia đình. Hai anh nó gào thét, la rống như ngày má nó mất đi. Nó nhớ thuở má nó còn sống, anh em nó xum họp đầm ấm hạnh phúc vô chừng. Nó còn nhớ ngày mà người ta xiết cổ má nó chết. Má nó dẫy dụa. Các anh em nó và nó khóc đến khản cổ xin buông má nó ra nhưng những bàn tay lông lá vẫn xiết chặt cái cổ nhỏ bé của má nó. Má nó chết ngày 30/4/1975. Thế là anh em nó tha phương cầu thực. Lạ lùng thay anh em nó đến San Jose tìm đất sống thì thấy một người không thiện cảm nhận là dựng nó. Nó không tin được ông dựng này lại khó tính quá sức tưởng tượng. Về sau nó hiểu rằng những bàn tay bóp cổ má nó ngày xưa cũng là hàng xóm bạn bè của dựng nó. Nó đã khóc. Khóc thương cho số phận đọa đày. Nó đã mất mẹ. Một đời thiếu tình mẫu tử. Nó nhìn thấy những đứa cùng tuổi quần quít bên cha bên mẹ, nó khóc oà lên. Nó xúc động vì những hình ảnh yêu thương êm ấm xảy ra khắp nơi, nhưng khổ một nỗi những cảnh đó không xảy ra trong gia đình nó. Dựng nó có bao giờ để ý đến nó đâu. Nó khóc: Mặc! Nó đói: Mặc! Nó la hét: Mặc! rồi nó mệt thiếp đi trong đêm đen dày đặc. Đó là một ngày của thằng bé: Cộng Đồng Công Giáo San Jose! Thằng bé có ông Dựng tên là Pierre DuMaine!!!

(còn tiếp)

Kỳ tới: Đức Giám Mục DuMaine tàn bạo trong tâm tnh.

TỔNG KẾT

SỐ TIỀN THU TRONG BA THÁNG LỀ

TUẦN VỮA QUA LÀ \$ 1,314.00

Linh Mục Dương giải thích thế nào ?

Nhiều độc giả mới của Chính Nghĩa thắc mắc về việc LM LƯU ĐÌNH DƯƠNG có thực sự chống phá LM NGUYỄN VĂN TỈNH và hoàn hô chính sách đồng hóa của ĐGM DuMaine.

Để rộng đường dư luận, chúng tôi xin đăng một số tài liệu xác thực mà Cha Dương không thể chối cãi được. Các tài liệu này đã được đăng trong Chính Nghĩa số 5.

From the Vietnamese Priests :

Some thoughts, opinions and suggestions
to share with Bishop Dumaine :

- 1) Among the Vietnamese Catholic community, the people feel anxious and confused ... There is the danger of being misled.
- 2) The Vietnamese Priests totally agree with the Bishop about the policy for the Pastoral Center.
- 3) Father Joseph Tỉnh and Mr Tran cong Thien deliberately misunderstood and misexplained the Bishop .
- 4) For his own sake, for the good of the people and for a better cooperation of all Priests, Father Tỉnh should resign from the post of Director of the Center.
- 5) Some day, all the VN Priests should join each other to help the people in one way or in another, maybe from different churches. (there are almost 9 thousand catholic people now).
- 6) It would be better to make clear about the pastoral activities of Father John Bich.

PHÂN DỊCH RA TIẾNG VIỆT (tài liệu dẫn chứng 1)

Từ (tất cả) các Linh mục Việt Nam.

Một vài tư tưởng, ý kiến gợi ý đề chia sẻ với ĐGM:

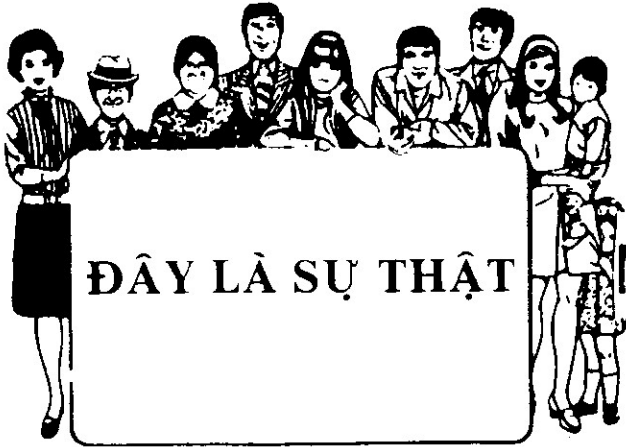
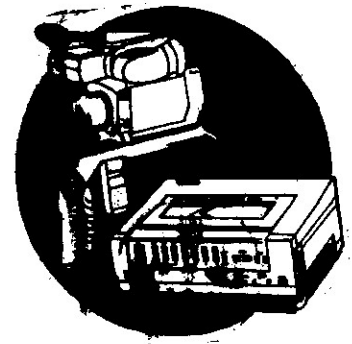
1. Trong CĐCGVN dân chúng cảm thấy lo lắng và hoang mang ... có sự nguy hiểm là đang bị hướng dẫn sai lạc.
2. Các LMVN hoàn toàn đồng ý với ĐGM về chính sách đối với Trung Tâm Mục Vụ
3. Cha Tỉnh và Ông Trần Công Thiên cố tình hiểu sai lầm và cắt nghĩa lệch lạc đường lối của ĐGM.
4. Vì lợi ích cho chính đường sứ, vì sự ích lợi cho người dân và sự hợp tác giữa các Linh mục được tốt đẹp hơn, Cha Tỉnh nên từ chức Giám Đốc Trung Tâm
5. Một ngày nào đó tất cả các linh mục Việt Nam có cơ hội hợp tác với nhau để giúp đỡ giáo dân cách này hay cách khác có thể từ các nhà thờ khác nhau. (hiện nay có khoảng chín ngàn giáo dân)
6. Tốt hơn, nên làm sáng tỏ về những hoạt động mục vụ của Cha John Bich

ĐÂY LÀ SỰ THẬT

ĐÂY LÀ SỰ THẬT

ĐÂY LÀ SỰ THẬT

ĐÂY LÀ SỰ THẬT

ĐÂY LÀ SỰ THẬT

ĐÂY LÀ SỰ THẬT

Tuần này chúng tôi xin được mạn phép tiếp tục có vài hàng về mục “ĐÂY LÀ SỰ THẬT” được đăng trên tờ Thông Tin số 258 do Linh mục Lưu Đình Dương phát hành đề ngày Chủ nhật 21 tháng 9, 1986.

Trước hết chúng tôi xin Cha Dương hoặc những người có trách nhiệm về tờ Thông Tin đó vui lòng đọc lại mục “ĐÂY LÀ SỰ THẬT” đăng trong CHÍNH NGHĨA số 12 để ghi nhận những lời đề nghị bổ khuyết cho phần hình thức của tờ Thông Tin, chẳng hạn những đề nghị liên quan đến danh xưng của Họ Đạo, giờ giấc các Thánh Lễ...

Một cách tổng quát, nhận xét đầu tiên về mục “ĐÂY LÀ SỰ THẬT” đăng trên Thông Tin tuần này có vẻ ngắn gọn không dài dòng lê thê như những tuần lễ trước. Có lẽ Cha Dương đã gần cận những SỰ THẬT cũng nên. Dầu ngắn gọn, chúng tôi vẫn còn nhận thấy có một vài điều cần được nêu lên đây để cho những “Sự Thật không đúng Sự Thật” trở nên những “Sự Thật vẫn là Sự Thật”.

Trong phần mở đầu, khi nói về vết thương trầm trọng của cộng đồng San Jose, tờ Thông tin cho đó là “cuộc khủng hoảng về quyền bính: con chiên bốn đạo bị xúi giục nổi lên chống lại chủ chăn”. Ở đây chúng tôi xin được phép thay mặt cho giáo dân Họ Đạo để phản đối từ ngữ “bị xúi giục” nhằm ám chỉ những người đang đòi hỏi hai thỉnh nguyện. Hàng ngàn giáo dân trong Họ Đạo là đại diện cho tất cả mọi giới, mọi thành phần trong xã hội. Từ những bác sĩ, kỹ sư, giáo sư cho đến những sinh viên, học sinh lẫn các bà nội trợ, tất cả đã có một nhận định rõ ràng về cuộc khủng hoảng này. Một số giáo dân có những bằng cấp cao, kiến thức rộng rãi nên khó có sự thiếu sót trong việc nhận định một vấn đề. Những người khác tuy không học cao hiểu rộng nhưng lại có một kinh nghiệm sống đời dào và nhất là thông hiểu đạo lý Thánh hiền. Tất cả mọi người đều có chung một sự hiểu biết tối thiểu làm thế nào để sống cho đúng “Đạo Làm Người”. Với sự hiểu biết đó, họ không thể mù quáng, thiển cận nghe theo những lời xúi giục của bất cứ một ai. Hơn nữa đây không phải là một nhóm nhỏ vài người hay vài chục người mà là một khối đông qui tụ hàng ngàn bộ óc và con tim biết suy xét và nhận định. Bảo họ là những người “bị xúi giục” là một sự nhục mạ trắng trợn, cố tình đánh giá thấp trình độ hiểu biết và óc xét đoán của hàng ngàn người.

Điểm kế tiếp về câu “bạo động chống lại chủ chăn”, chúng tôi yêu cầu quý vị có trách nhiệm về tờ Thông Tin vui lòng đọc lại mục “ĐÂY LÀ SỰ THẬT” đăng trong CHÍNH NGHĨA số 12, phần bàn về những danh từ: “bạo hành, khủng bố...”

Tiếp theo, tờ Thông Tin nêu lên hiện tượng kỳ lạ là có “những ông già đã quá thất tuần... khinh bỉ Đức Cha, các cha và các tu sĩ”. Lại một nhận xét sai lầm về đường lối Sống Đạo và Giữ Đạo của giáo dân Việt Nam. Người già là những người ngoan ngoãn theo cha, theo thầy giữ đạo, vâng lời các đấng là một điều hoàn toàn đúng nếu các đấng làm tròn bổn phận của mình. Ngược lại, nếu các đấng làm điều sai quấy, không biểu hiện hình ảnh của các chủ chăn nhân hậu thì người già không còn là người già như tờ Thông Tin vẫn hằng mong ước. Họ không thể giả câm, giả điếc, giả mù, ngoan ngoãn vâng lời các đấng được. Trái lại, Họ phải dùng tất cả sức tàn lực mọn của mình để nói lên tiếng nói của Sự Thật, nêu gương cho con cháu và dạy cho chúng những gì phải làm khi gặp cảnh trái tai gai mắt, áp bức bất công. Không bao giờ có chuyện giáo dân tự nhiên đứng lên chống cha, chống thầy. Cha, thầy có làm điều gì xằng bậy khiến cho họ mới chống. Chẳng cần mời mọc những nhà Xã hội học hay Tâm lý học nghiên cứu hiện tượng cho mất thì giờ; một người có đầu óc suy luận kém nhất cũng có thể nhận thức được vấn đề ngay lập tức.

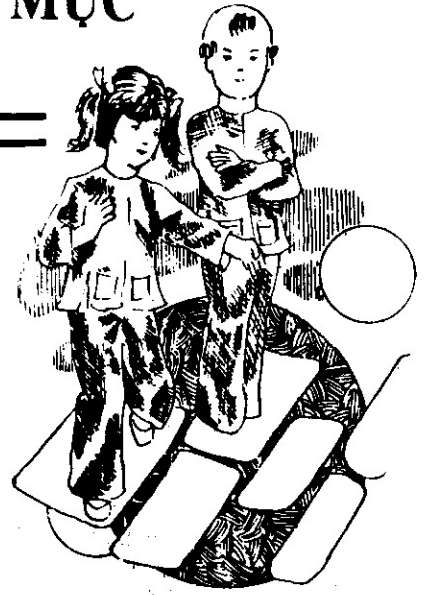
Về vấn đề tin vào phẩm trật và quyền bính trong Giáo hội là điều mà giáo dân Họ Đạo đã minh xác ngàn lần rồi. Họ không bao giờ chống đối chức quyền trong Giáo Hội, họ chỉ bất mãn về cung cách hành xử của những vị đã được Hội Thánh ban cho quyền dẫn dắt đàn chiên của Chúa mà thôi. Có một điều thắc mắc kể tiếp là Cha Dương hay người phụ trách tờ Thông Tin đã viết đoạn dưới đây với ẩn ý gì? Chúng tôi không thể nào tìm ra lời giải thích, và đây là nguyên văn: “Hãy coi chừng những tên kẻ trộm đội lối chủ chiên để xâm nhập đàn chiên. Họ là những tiên tri giả reo rắc sự hỗn độn, lầm lạc! Cần phải đề phòng những chó sói đội lối chủ chiên để ‘ăn thịt’ con chiên.” Trong hàng ngũ giáo dân đang dâng thỉnh nguyện chúng tôi không thấy những người

nào mang Thánh chức cả; tất cả đều là giáo dân thuần túy. Vậy câu trên ám chỉ ai? Xin dành sự phán quyết cho người đọc.

Đó là tất cả những điểm mà chúng tôi ghi nhận và muốn bàn đến trong mục “ĐÂY LÀ SỰ THẬT” tuần này. Những điều khác chỉ là sự lập đi lập lại và giáo dân đã có dịp minh xác nhiều lần rồi. Tuy nhiên có một điểm vui vui mà chúng tôi không thể nào bỏ qua là một từ ngữ mới vừa thấy xuất hiện trên tờ Thông Tin của Cha Dương: đó là “món phở Công giáo”. Quả thật, đọc cả tờ Thông Tin chỉ thấy có bốn chữ này là hấp dẫn. Nó làm cho người đọc liên tưởng đến món ăn quốc hồn quốc túy, nghi ngút ánh mỡ vàng béo ngậy, lấp lánh. Nào là những miếng thịt tái đỏ tươi, mùi thơm hành, ngò, tương, ớt, tỏi... bắt dậy mũi, màu sắc xanh đỏ quyến rũ, lại còn rau sống, giá tươi, chanh chua... đủ các cái. Muốn cho đủ bộ phải kể đến tái, chín, nạm, gầu, gân, sách, sụn, vè, xe lửa, tàu bò, xa tăng, thiết giáp... May là người phụ trách tờ Thông Tin có đầu óc ví von cao siêu nên mới nghĩ ra được “món phở Công Giáo” để gạ gẫm người đọc. Tờ Thông Tin chỉ toàn là những điều bình luận ngang như cua, hoàn toàn sai sự thật, đọc đã chán mà không có tí phở “gỡ vốn” thì hỏng to. Nói đại nếu chẳng may tờ Thông Tin không dùng chữ “món phở Công Giáo” mà lại dùng “mắm tôm Công Giáo” thì chắc có lẽ mấy nhà mua giấy báo cũ có dịp cân giấy cho bằng thích.

Trước khi kết thúc mục “ĐÂY LÀ SỰ THẬT” tuần này, chúng tôi cũng muốn nói sơ qua về thông cáo lớp Dự Bị Hôn Nhân. Phòng ốc tại Họ Đạo đầu đến nỗi chật hẹp mà lại lôi các học viên lên mái tận nhà thờ St. Simon ở Los Altos. Ghi tên xin học ở Họ Đạo, ai ngờ lại vất vả phải vượt cả chục dặm đường, nghỉ cũng tội cho các khóa sinh. Có lẽ người tổ chức khóa học muốn lãng quên hiện tại phũ phàng mà chỉ muốn tìm lại những kỷ niệm êm đẹp của “Đường xưa lối cũ” hay “Cây đa cũ Bến đò xưa”. Nhắc đến nhà thờ St. Simon mà không nhắc đến những bài vở được đăng trên báo địa phận và báo Mỹ về một vị Linh mục phó xứ là một điều thiếu sót. Vị Linh mục ấy đã được một số giáo dân Mỹ bốc thơm và hoan hô nhiệt liệt về những công việc mà Ông đã làm cho họ. Một người có công lao to lớn và đang được dân tình thương mến như thế mà Bề Trên lại chuyển đi nơi khác đã khiến cho bao nhiêu giáo dân Mỹ phải luyến tiếc, sụt sùi. Phải chi Bề Trên hiểu được câu “Hoành sơn nhất đái, vạn đại dung thân” mà cứ để cho Ông ta ở nguyên tại nhà thờ đó thì mọi sự êm đẹp biết bao!

GIỚI TRẺ GÓP Ý VỚI TÒA GIÁM MỤC

Cách đây vài năm tôi thật may mắn được coi một chương trình đặc biệt trên đài truyền hình Mỹ nói về sự kiên nhẫn, chăm chỉ, ngoan ngoãn và nhất là lòng kính trọng (một cách sáng suốt) thầy cô và cha mẹ của các em người Á Châu. Không những thế, tôi vẫn được dịp để đọc những sách báo Mỹ đã hết mục hoan nghênh những đức tính Đông Phương khó kiếm được tại đất nước văn minh này.

Tuy rằng tôi mới lớn khi tôi rời bỏ đất nước, nhưng không thể nào tôi quên được những điều hay lẽ phải mà tôi được dạy dỗ từ quê nhà. Tôi rất kính trọng những bậc phụ huynh đã bỏ công sức, của cải để phục vụ cho Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose này. Tôi vô cùng biết ơn các vị trưởng khu và phó trưởng khu đã hy sinh thời giờ quý báu của mình trong những ngày cuối tuần để phụ giúp nhà thờ. Không những các bác đã bỏ công sức mà còn cả tiền bạc nữa. Cũng thế, những vị trong các hội đoàn đã hết sức giúp đỡ Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam này trong 11 năm qua. Một điều không thể quên được mà tôi muốn nói tới là sự hết sức kính trọng của tôi với những vị đã bỏ công, sức, và của cải của mình để bồi đắp cho Cộng Đồng nhưng không bao giờ lên tiếng nói.

Cũng với sự hy sinh đó, đã rất nhiều quý ông bà bằng mọi cách mua cho được nhà gần Trung Tâm Họ Đạo để có thể đi bộ đến nhà thờ hàng ngày. Vì đối với họ đó là món ăn tinh thần không thể thiếu sót được.

Trong tinh thần đó, cũng có những vị nhờ con em mình chở đến Họ Đạo hàng ngày để dự lễ.

Tuy vậy Tòa giám Mục vẫn không hiểu rõ hết những sự hy sinh của Người Công Giáo Việt Nam. Có lẽ vì chưa bao giờ ngồi xuống nói chuyện với con chiên của các Ngài trong tinh yêu thương và thông cảm. Hay vì các Ngài không thật lòng muốn thấu hiểu những con chiên Việt Nam. Cũng vì vậy Đức Cha Dumaine đã có một quyết định sai lầm là chia Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose làm ba thành phần: Già, Trẻ, và Con Nít. Riêng tôi, tất cả

những lý lẽ Đức Cha đưa ra đều mâu thuẫn. Đức Cha cho rằng những vị cao niên không cần phải học Anh Ngữ, hay không phải tích cực tranh đua trong việc kiếm công ăn việc làm. Tôi thiết nghĩ cho dù họ có cần học Anh Ngữ đi nữa, họ không học ở nhà thờ. Đối với những anh chị trưởng thành, Đức Cha cho rằng họ cần phải học Anh ngữ. Đức Cha đã quên rằng rất nhiều anh chị trong vùng San Jose này đã được nhận và đang theo học tại các trường đại học nổi tiếng của Mỹ; lẽ dĩ nhiên là họ phải giỏi tiếng Mỹ. Nhưng đối với những anh chị thông thạo cả hai thứ tiếng Việt và Mỹ, họ vẫn đồng một quan điểm là mỗi khi nói chuyện bằng tiếng mẹ đẻ của họ, họ mới có thể nói được những gì họ muốn nói từ trái tim họ. Nếu những vị cao niên (vì lý do xe cộ và nhà xa) không có những con em trưởng thành nhiệt thành chuyên chở, thì sao họ lại có thể dự thánh lễ Việt Nam hằng ngày, một thánh lễ mà họ hiểu và sốt sắng cầu nguyện với cả tâm tâm của họ. Trong khi đó, không lẽ vì ép buộc mà họ phải dự những thánh lễ (Mỹ) mà họ không thể thông cảm với Anh Ngữ, lẽ dĩ nhiên sẽ đưa đến sự sa sút tinh thần đạo đức và sốt sắng mà họ đã có xưa nay. Đức Cha nói rằng đời sống Công Giáo của các em nhỏ trong tương lai sẽ tùy thuộc vào mối tương quan của các em đối với các giáo xứ phần lớn nói tiếng Anh. Đức cha đã quên rằng theo thống kê Mỹ thì càng ngày giới thanh thiếu niên tại Mỹ lại càng ít tham dự các lễ buộc và lễ ngày Chúa Nhật. Lẽ ra Đức Cha phải nhìn thấy sự sốt sắng của các em Việt Nam, không những đã tham dự những thánh lễ đầy đủ mà còn

tham gia những đoàn thể sinh hoạt để mở mang Nước Chúa. Vâng, những công lao khó nhọc để giúp các em hoàn thành việc đó là do sự dấy dỗ của những vị cao niên, những anh chị em trưởng thành Việt Nam. Hay nói đúng hơn, là do những ngôi sao sáng của Nước Chúa và là những tấm gương cao cả của các em. Tôi thiết nghĩ, một người Cha hiểu biết và nhân từ sẽ có một đường lối hoàn toàn ngược lại với Đức Cha Dumaine. Người Cha hiểu biết và nhân từ là người cha kêu gọi tất cả các giáo dân hãy noi gương sáng lạn của Giáo Dân Việt Nam để làm đẹp lòng Thiên chúa. Cũng trong tinh thần đó, cha sẽ khuyến khích và rao giảng lời Chúa (bốn phần chính yếu của một người đại diện Giáo Hội) cho những Giáo Dân Việt Nam, chứ không dạy con chiên của Ngài là phải nói đúng tiếng “Mỹ” thì Chúa mới có thể thông cảm!

Riêng đối với một nhóm nhỏ của các anh em đi theo lập trường của Đức Cha, tôi xin được phép kêu gọi các anh em hãy nhìn thấy những cái hay mà Người Công Giáo Việt đã có và đang có để chúng ta có thể bảo tồn gia tài đạo đức mãi mãi, không những cho nòi giống dân tộc Việt Nam chúng ta, mà nhất là góp phần ít nhiều trong việc hun đúc tinh thần mở mang Nước Chúa.

Xin Đức Cha hãy nhìn vào những điều tốt đẹp của các em Công Giáo Việt Nam mà khuyến khích các em Công Giáo Mỹ noi gương. Chúng con luôn rộng tay đón chào các em từ các Họ Đạo khác gia nhập, nhưng xin Cha đừng vì một lý do riêng tư nào đó mà ép buộc mỗi gia đình chúng con phải chia ba để rồi đức tin của con em chúng con bị suy giảm, để rồi con em chúng con đi vào con đường lạc lõng, bơ vơ không ai dìu dắt.

Tôi rất buồn khi nghe Tòa Giám Mục nói rằng, Giáo Dân Việt Nam đã bị dẫn dắt sai lạc (y hết lời của Cha Dương trong thư tố cáo Cha Tịnh và Ban

Chấp Hành) mà **KHÔNG** có một bằng chứng cụ thể hoặc một lời chứng minh, giải thích nào. Tôi chỉ xin nói rằng những lời chúng tôi nói đều có văn từ, hành động cụ thể, hay nhân chứng sống để chứng minh (**CHÍNH NGHĨA** 1 tới 11). Còn Đức Cha thì sao? Hay Tòa Giám Mục chỉ đổ bừa tội lên đầu những người Công Giáo Việt Nam thành thật?

Tôi chỉ cầu xin Tòa Giám Mục được hiểu nhiều hơn về tinh thần Công Giáo Việt Nam để rồi Tòa giám Mục không còn có những lời tuyên bố sai lạc nữa. Riêng đối với gia đình tôi, năm sau sẽ có hai anh chị là kỹ sư. Phương cách của một kỹ sư để giải quyết một vấn đề được liệt kê như sau:

1. Thu thập tất cả dữ kiện có liên quan tới vấn đề đó.

2. Chọn lựa những **BẰNG CHỨNG CỤ THỂ** có chứng minh xác thực.

3. Phân tích vấn đề từ đó.

4. Và đưa ra quyết định về vấn đề.

Gia đình tôi đã rất đau khổ khi nhìn đọc được những thư nặc danh chửi phá Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam dán vào cửa kính xe, sau các thánh lễ Việt Nam từ vài năm trước. Và hiện nay, đôi lúc những lá thư nặc danh được dán rải rác ở nhà thờ Maria Goretti, kể cả nhà vệ sinh! Chúng tôi đã nghe thấy những nhân chứng sống xác nhận những hành động chống phá Cộng Đồng của cha Dương. Chúng tôi đã hưởng đủ mọi hình phạt mà Tòa Giám Mục và cha Dương đổ lên đầu Giáo Dân Việt Nam nói chung, và Đại diện Giáo dân nói riêng. Chúng tôi đã đọc và phân tích văn từ của các Cha. Chúng tôi đã nghe những lời trái hẳn sự thật của Tòa Giám Mục, và Cha dương tuyên bố trên báo chí và truyền hình. Chúng tôi chỉ thấy và nghe được những sự đổ tội, lạm dụng quyền hành không chứng cứ của Tòa Giám Mục. Hẳn nhiên với cách lập luận như vậy Tòa Giám Mục đã dẫn dắt sai lạc đoàn chiên Việt Nam.

Một số người rĩ tai nhau rằng chúng tôi bị cộng sản giật dây. Thay vì giải thích dài dòng tôi xin được phép hỏi vài câu ngắn ngủi: Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam bị giật dây ở chỗ nào? Hai thỉnh nguyện của Cộng Đồng có **CHÍNH ĐÁNG** không? Nếu cho là không chính đáng, xin hãy giải thích và chứng minh bằng những chứng cứ cụ thể, đừng dùng những thư rơi vì vô giá trị, hoặc rĩ tai và nói đồng rồi kết cục không có đến một chứng cứ nhỏ hoặc một lời nói thành thật của một người Công Giáo — vì sẽ lỗi “Đức Công Bằng” với đạo mà lại bị mang tội “Vu Khống” với đời.

Dũng Nguyễn

ĐỐI THOẠI VỚI MA SƠ

Lúc còn ở Việt Nam chúng ta thường nghe nói đến nhiều thứ ma. Dưới sông có ma da; trên bờ có ma cỏ, ma bùn, ma lai rút ruột v.v... Trang bài này chúng tôi muốn nói chuyện với ma xơ, không phải con ma vì đói nghèo mà trở nên xác xơ mà chính là “Ma Soeur” Marilyn Lacey, Giám Đốc chương trình định cư của USCC.

Trong cuộc tranh đấu hiện tại ai cũng biết rằng Tòa Giám Mục San Jose là Tổng Hành Dinh và USCC là Bộ Chỉ Huy tiền quân. Ngày 21 tháng 7, 1986, sau khi LM Dương bị các cụ hiền mẫu chặn lại và thuyết giảng cho những bài học luân lý trong 2 tiếng đồng hồ, Cha Tổng Quản đã đến thăm sát tình hình và quyết định mang Cha Dương đến trụ sở USCC trên đường Alameda, để bàn thảo kế hoạch trở lại Họ Đạo vào buổi chiều. Lực lượng cảnh sát đặc nhiệm đến bố trí vào lúc 6 giờ và nửa giờ sau, trong khi giáo dân đang xem lễ, Cha Dương được phái đoàn Tòa Giám Mục hộ tống đi vào Trung Tâm Họ Đạo nhưng bị giáo dân canh gác chặn ngay tại cổng. Được báo động, giáo dân phía trong ào ra và phái đoàn phải xuống xe. Người ta thấy Cha Tổng Quản Sullivan, Cha Boyle, và một người đàn bà mặc thường phục trông có vẻ là một nhân vật quan trọng. Bà tự giới thiệu với đám đông là “Ma-xơ” và hung hăng đối đáp với những người đưa bản No Fr. Dương. Theo bức hình độc đáo trên bìa Chính Nghĩa số 5, về mặt của bà sợ hãi và Cha Dương thì như người mất hồn. Vì thế nên mới có câu thơ diễn tả:

“Ma-Xơ con mắt lão liên.

Cha Dương đầu óc đảo điên phen này”.

Sau đó, USCC phóng ra những lời chỉ trích cho rằng “Bản tin Chính Nghĩa” đã phạm thượng dám nói Ma-Xơ và Cha Dương có tình ý với nhau. Thật là vô lý; tình tứ làm sao nổi khi đang đứng trước đám đông đang nhất quyết đuổi xua, la lối từng hồi như thế kia. Có lẽ vì thấy ảnh mình quê quá nên Ma-Xơ đã tức giận, dở trò chụp mũ và xuyên tạc. Bà viết bài đăng trên báo Dân Tộc chỉ trích những người không chịu Cha Dương và cho rằng hành

động phản đối chính sách của Đức Giám Mục là vô ơn, gây hậu quả tai hại cho tập thể người Việt tỵ nạn. Chúng tôi hoàn toàn không đồng ý với luận điệu “cá vú lấp miệng em” của Ma-Xơ và xin đặt một vài vấn đề để đọc giả nhìn thấy sự thật.

1. Tại sao chống đối. Giáo dân Việt Nam có truyền thống mến yêu và vâng phục Đức Giám Mục của mình. Thông thường, Giám Mục bao giờ cũng thương dân và lắng nghe nguyện vọng của dân. Trường hợp của Đức Giám Mục DuMaine, chính sách của Ngài đối với giáo hữu Việt Nam không phải vì dân mà là để thỏa mãn thành kiến của Ngài. Chính sách đồng hóa của Ngài đã được mô tả rõ ràng trong bức thư ngày 31 tháng 5, 84 gửi các Linh mục Việt Nam và Ngài đã nhiều lần tuyên bố chính sách đó trước sau không thay đổi. Không thể nói rằng giáo dân đã hiểu lầm hay các vị lãnh đạo đã hướng dân sai lạc, vì bản văn còn đó.

Người ta thường lấy đức vâng lời để buộc giáo dân phải tuân phục và lên án thái độ phản đối. Vấn đề là chúng ta có thể vâng lời một cách mù quáng? Năm 1984, trong buổi tiếp xúc với phái đoàn đại diện Ban Chấp Hành có sự hiện diện của cố LM Vũ Thanh Tường, Đức Giám Mục hỏi Cha Quyền Giám đốc: “Phần Cha, Cha nghĩ thế nào về thỉnh nguyện

xin thành lập Giáo Xứ”. Cố LM Tường đã trả lời nguyên văn như sau: “Là người tỵ nạn, con phải vâng lời Đức Cha”. Đức Giám Mục nghiêm nghị nói: “Tôi biết các Cha phải hiểu rõ vấn đề và vui vẻ chấp nhận thì tôi mới chịu”. Rõ ràng Đức Giám Mục không bắt buộc vâng lời Ngài trong mọi trường hợp, chúng ta có quyền bất đồng ý kiến với Bề Trên.

Vấn đề được đặt thêm là ai đã giúp ý kiến cho Giám Mục có một chính sách thất nhân tâm như vậy? Sau khi nghe đại diện Ban Chấp Hành trình bày về nhu cầu cần có một Giáo Xứ Thế Nhân, Đức Giám Mục đã hỏi: “Tại sao các Linh Mục Việt Nam không nói với tôi như những điều các ông trình bày”. Đại diện phái đoàn đáp lại “Có lẽ các Cha không nghĩ nhiều đến nhu cầu và quyền lợi của chúng con.” Đức Giám Mục tỏ vẻ thắc mắc và nói: “Các Linh Mục là những người tôi sai đi, họ có bốn phận trình bày sự thật cho tôi chứ”. Câu nói này chứng minh rằng nếu Giám Mục có quyết định sai lầm, các Linh Mục Việt Nam lãnh phần trách nhiệm. Vì đã không đóng góp những ý kiến xây dựng, có lợi cho cộng đồng giáo hữu. Về phần Đức Giám Mục, nếu thấy chính sách của mình không hợp lòng dân, Ngài phải có can đảm sửa đổi vì nhiệm vụ của Ngài là phục vụ dân.

2. Tại sao không chấp nhận Cha Dương? Đại diện đài truyền hình CBS có lần đặt câu hỏi: “Cử LM Chính Xứ là quyền của Giám Mục, tại sao giáo dân không nhận? Nếu Giám Mục đã áp dụng tiêu chuẩn thông thường để bổ nhiệm Cha Dương thì làm thế nào giáo dân phản đối được. Đành rằng Giám Mục có quyền nhưng phải cho hợp lý hoặc giải thích được lý do và thiện ý của mình.

Tại sao Đức Giám Mục từ chối không nghe quan điểm của Giáo dân? Giáo dân có bằng chứng cho thấy Cha Dương không thích Cộng đồng, không cùng nguyện vọng với đại đa số giáo hữu, không có đủ tư cách của một người lãnh đạo, không thu phục được nhân tâm, thì làm sao Ngài được sự hợp tác của Cộng Đồng Giáo Hữu để mở mang Họ Đạo, mà hậu quả là giáo dân phải gánh chịu. Làm sao Giáo Dân chấp nhận được khi họ biết rõ rằng Ngài đã có mưu đồ chống phá Cộng Đồng để thỏa mãn tham vọng cá nhân, Ngài đã tỏ ra bản chất con người bất trung, bất tín, bất nghĩa, và bất nhân. Tại sao Đức Giám Mục lại bắt ép giáo dân phải nhận một con người như vậy để lãnh đạo mình. Đức Giám Mục có thực sự muốn Họ Đạo này phát triển không, hay nhằm mục đích tạo một lý do để giải tán Họ Đạo? Chỉ có Đức Giám Mục mới trả lời được mục đích của cuộc ép duyên này? Đối với giáo dân, họ có lý do chính đáng để từ chối Cha Dương vì sự hiện diện của Ngài trong Họ Đạo có liên hệ đến sự sống còn của họ và con cháu họ.

Tại sao Đức Giám Mục lại nhất quyết bổ nhiệm Cha Dương? Thay đổi quyết định đâu có nghĩa là mất uy quyền. Nếu có những yếu tố mới thích hợp với tình thế, nhà lãnh đạo cần sửa sai và hành động này sẽ tăng thêm uy tín của kẻ Bề Trên. Thái độ cố chấp của Cha Dương không phải vì Đức Vâng Lời mà có thể là để thực hiện một công tác riêng của Đức Giám Mục giao phó để thực hiện Chính Sách của Ngài.

3. Tại sao nguy hiểm. Khi bị đám đông chặn tại cổng Họ Đạo ngày 21 tháng 7, 86 và để bênh vực Cha Dương, Ma-Xơ đã lớn tiếng nói “Các ông chỉ là nhóm nhỏ, có một số ít người thôi.” Câu nói này khiến dũng sĩ L. vùng Cam-Beo nổi giận. Chàng xắn tới xỉ xỏ làm Ma-Xơ lùi lại một bước. “Bà có biết đếm không? Đếm đi, một, hai, ba... xem nơi đây có bao nhiêu người mà gọi là ít!?? Tôi chán Bà quá, nói láo vừa thôi chứ!??”

Trong bài viết trên báo Dân Tộc. Bà cũng vẫn theo luận điệu trên không chịu nhìn vào sự thật: “Nhóm chống đối có một ít người thôi, không đại diện cho Cộng Đồng VN”. Chúng tôi không nói những người phản đối đại diện cho Cộng Đồng VN nhưng dứt khoát không phải là một số ít như định kiến của Ma-Xơ. Cuộc tập hợp ngày 20 tháng 7, 86 đã đưa trước ống kính của các đài truyền hình trên 2,000 giáo hữu và ngày Công Lý và Hòa Bình ngày 27 tháng 7 năm 86 cũng mang lại số đông tương tự. Số Giáo hữu hiện diện tại nhà thờ Chánh Tòa ngày 9 tháng 8 năm 86 và ngày 16 tháng 8, 86 tại nhà thờ

Maria Goretti để phản đối việc bổ nhiệm Cha Dương được báo chí địa phương tường thuật như thế nào mọi người đã biết. Thỉnh nguyện gửi sang Tòa Thánh mang chữ ký của 1452 chữ ký của giáo hữu từ 18 tuổi trở lên và thư phản đối lệnh ra và tuyệt thông của Đức Giám Mục DuMaine có trên 3,000 chữ ký, đã là một bằng chứng cho thấy không phải là một nhóm nhỏ mà là đại đa số giáo hữu của Họ Đạo. Còn phe ủng hộ Đức Giám Mục và Cha Dương, gom góp toàn lực từ các nơi về để ủng hộ Tân Chánh Xứ trong ngày Lễ Tấn Phong chỉ đếm được 250 người. Con số này rất chính xác vì phóng viên báo chí đã đếm khi họ xếp hàng vào nhà thờ và khi họ ở lại dự lễ sau khi những người phản đối bỏ ra ngoài.

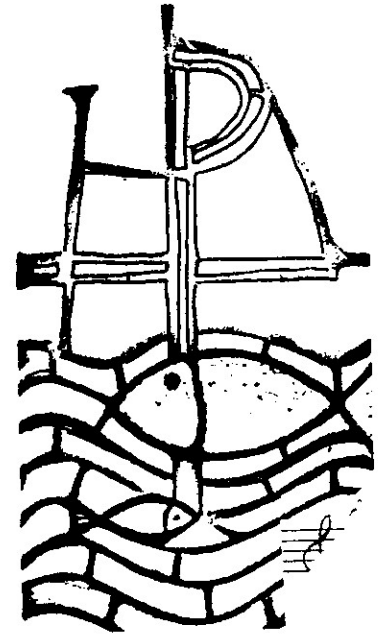
4. Tại sao chụp mũ: Ma-Xơ đã thẳng tay chụp cho giáo hữu bất đồng ý kiến với Đức Cha một cái nón cối cộng sản. Điều này chắc làm cho Cha Dương và Bộ chỉ huy tại USCC vui vẻ lắm vì phen này thế nào Cộng đồng Việt Nam chống Cộng tại đây sẽ xúm lại bè hội đồng những người chống đối. Ma-Xơ tưởng đó là diệu kế nhưng thực ra ý kiến rất là ngây ngô, có thể chỉ gạt được Đức Giám Mục hay Cha Tổng Quản, chớ đối với người Việt Nam, họ quá quen với cái trò chụp mũ khi còn ở quê nhà. Khỏi người Công Giáo là thành trì chống cộng. Họ đã liều chết sang bên này để bảo vệ đức tin, làm sao họ có thể để cho Cộng Sản xâm nhập vào hàng ngũ của họ được. Nếu cái áo không thể làm một người trở thành thầy tu thì cái mũ cộng sản mà Ma-Xơ đội lên đầu các giáo dân chống đối cũng trở nên vô ích. Hành động này chỉ là một trò cười cho công luận.

Rồi còn cái mũ làm mất uy tín Cộng Đồng Việt Nam nữa. Ma-Xơ muốn tạo xúc động cho những người Việt Nam tỵ nạn để tin. Họ nghĩ rằng hành động phản đối sẽ làm cho người Mỹ lên án người Việt vô ơn và chánh phủ sẽ không nhận người Việt vào đất Hoa Kỳ. Ma-Xơ đã đánh giá trình độ hiểu biết của người Việt tỵ nạn quá thấp. Theo sự trình bày của Ma-Xơ chúng tôi có cảm tưởng USCC đã bỏ tiền túi ra để bảo trợ cho người tỵ nạn vào đất Hoa Kỳ. Tại sao Ma-Xơ không cho chúng tôi biết USCC đã nhận của chính phủ bao nhiêu tiền trên mỗi đầu người tỵ nạn vào Hoa Kỳ qua sự bảo trợ của cơ quan và USCC đã thực sự chi cho họ bao nhiêu? Tại sao không công bố luôn số tiền lời hằng năm người tỵ nạn mang lại cho USCC.

Người tỵ nạn Việt Nam đến đây không phải vì lý do kinh tế mà vì tinh thần chống cộng, không chấp nhận chế độ cộng sản. Lập trường mà dân tộc Việt Nam đã cùng với dân tộc Hoa Kỳ cùng đứng chung trên một chiến tuyến để chiến đấu cho thế giới tự do. Cuộc chiến chống cộng này là lý tưởng và trách nhiệm chung, mà Hoa Kỳ là quốc gia lãnh đạo. Nếu Hoa Kỳ đã mất 50,000 công dân trên chiến trường Việt Nam thì quốc gia Việt Nam cũng phải hi sinh 1 triệu chiến sĩ tinh nhuệ của mình cộng thêm bao nhiêu đổ nát. Cái giá cuối cùng mà chúng tôi phải trả là "quê hương yêu dấu" của chúng tôi. Người Việt tỵ nạn có thể một phần nào là gánh nặng cho nhân dân Hoa Kỳ nhưng sự hi sinh của dân tộc Việt to hơn bội phần. Hoa Kỳ đã làm nghĩa vụ của một quốc gia đồng minh và người Việt tỵ nạn cũng sẽ là những thành quả đóng góp tích cực vào kinh tế xứ này. Xin đừng nghĩ rằng họ sẽ là thành phần ăn bám. Trái lại, họ không muốn bị đối xử như công dân hạng nhì. Họ muốn tự do và nhân quyền của họ được tôn trọng. Họ chống đối chính sách đàn áp và kỳ thị đối với họ vì họ đã liều chết đến đây cũng vì hai chữ TỰ DO.

Một số ít người anh em muốn chối bỏ nguồn gốc Việt Nam, hòa tan vào xã hội Hoa Kỳ càng sớm càng hay, đó là quyền của anh em song đừng tiếp tay với giáo quyền địa phương trong chính sách đồng hóa đồng bào Việt Nam. Xin đừng nghĩ rằng thái độ phản đối bất công và kỳ thị làm cho dân chúng địa phương mất cảm tình. Nhóm thiểu số nào cũng phải trải qua giai đoạn thử thách mới tạo được thể đứng. Không biết nhận thức hay từ chối quyền hạn của mình là một hành động khiếm nhược, đặc tội với lịch sử và con cháu chúng ta sau này. Chúng ta đã mất quê hương, chúng ta có bốn phận bảo tồn và phát huy truyền thống tốt đẹp của dân tộc, xây dựng tương lai cho con cháu. Giáo Xứ Thể Nhân là hình ảnh của quê hương, là phần thân thể của Giáo Hội Việt Nam oai hùng mà chúng tôi muốn thấy tại đây. Chúng ta được quyền có, tại sao lại bị từ chối một cách vô lý và bất công. Đau đớn hơn cả, là một số đồng bào lại tiếp tay với giáo quyền bằng thủ đoạn gian ác trong chính sách đồng hóa những người giáo hữu Việt Nam. Các anh có thể quên mất quê hương nhưng đừng tàn ác với những người anh em còn nặng tình dân tộc.

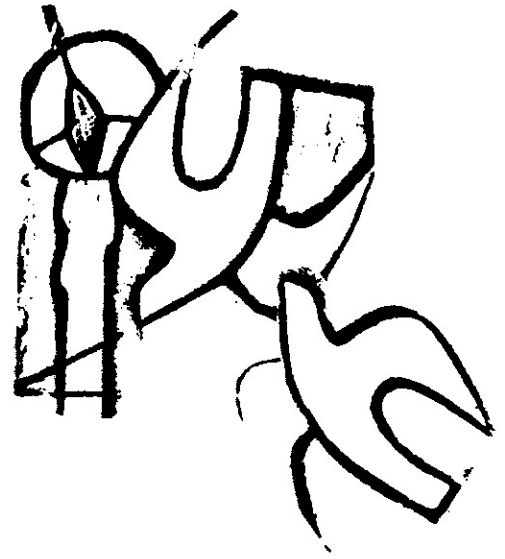
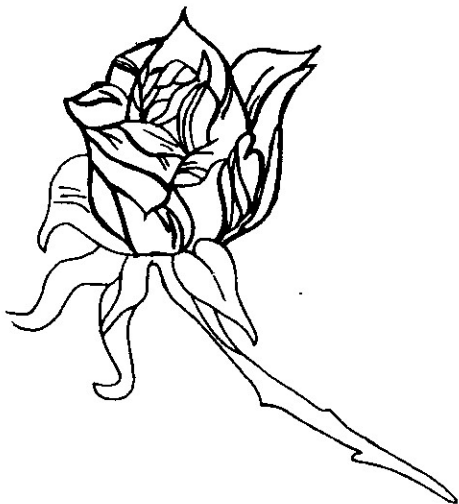

5. Tại sao tàn bạo. Đức Bác Ái Công Giáo dạy ta phải thương yêu anh em và thương cả kẻ thù. Có lần tôi nghe Ban Chấp Hành cổ động chiến dịch “Thương nhau kiếm Job cho nhau”. Phải, giúp anh em được phương tiện mưu sinh là một bốn phận của người Công Giáo. USCC tìm công việc cho đồng bào là thực thi đức Bác Ái song xin đừng lợi dụng vai trò này để tuyên truyền xuyên tạc, ép buộc đồng bào vào phe nhóm của mình, gieo rắc mầm mống chia rẽ trong cộng đồng Dân Chúa.

Nhóm ủng hộ Cha Dương và Tòa Giám Mục lại nghĩ cách hãm hại và công khai công bố kế hoạch vận động cho GS Trần Công Thiện mất việc. Họ tuyên truyền rằng GS Thiện sẽ bị sa thải nếu không thay đổi lập trường. Họ còn đi lấy chữ ký trong cộng đồng người Việt, lập kiến nghị yêu cầu trường San Jose City College cho GS Thiện nghỉ việc vì ông có những hành động gây rối trong Cộng đồng, không xứng đáng làm cố vấn cho sinh viên và giảng dạy tại trường này. Nhiều người đã lo lắng cho GS Thiện. Tuy nhiên họ chỉ lấy được 60 chữ ký nhưng tội nghiệp cho họ là họ không biết luật về giáo dục của xứ này. Đại diện của Ban Giám Đốc nhà trường đã dạy cho họ một bài học về quản trị là luật cấm các cơ quan giáo dục không được dính líu đến vấn đề Tôn giáo chính kiến hay đời sống riêng tư của nhân viên thuộc quyền. Không cần chờ đến họ báo cáo, tất cả các cơ quan trong vùng này đều biết và đang theo dõi cuộc tranh đấu giữa Tòa Giám Mục và Cộng đồng

Công giáo Việt Nam. Nói chung, công luận đang ủng hộ Cộng đồng Công giáo Việt Nam chống lại chính sách áp bức và kỳ thị của Tòa Giám Mục. Đối với những hành động tuyên truyền xuyên tạc nhằm mạ lỵ, vu khống, làm mất uy tín cá nhân, phát luật sẽ bảo vệ cho mọi công dân và dành những hình phạt xứng đáng cho những kẻ vu khống, phạm đến quyền lợi, và làm mất danh dự kẻ khác. Chúng tôi được biết, các sinh viên đã báo cáo đầy đủ cho GS Thiện về những kẻ đến xúi dục và yêu cầu họ ký tên vào bản kiến nghị phi lý kể trên. GS Thiện cũng được thông báo thành phần phái đoàn đến tiếp với nhà trường, nội dung của kiến nghị và các chữ ký. Trong quốc gia thượng tôn phát luật này, mọi việc đều phải thực hiện một cách công khai, chớ không thể giải quyết âm thầm trong bóng tối. Ông K trong phái đoàn là một nhân vật đang hưởng lộc của USCC ban cho. Chúng tôi thắc mắc không biết kế hoạch hai người này có phải do lệnh của Ma-Xơ Ma-Ri-Linh hay không? Còn ông H. hiện phục vụ tại Sở Xã Hội, kiểm việc cho đồng bào, tại sao “đi xin cho người khác mất việc? Chúng tôi đề nghị GS Thiện hãy lôi những tên mưu toan ám hại người khác ra trước phát luật. Họ là con cái của thần dữ, đã và đang phá khuấy cộng đồng. Họ phải bồi thường danh dự cho GS Thiện, người thầy từng giảng dạy cho trên 1,000 sinh viên và làm cố vấn cho nhiều sinh viên khác tại hai trường San Jose City College và Evergreen Valley College trong 7 năm qua. Tiền bồi thường này sẽ dùng bố thí cho kẻ nghèo hoặc xung vào quỹ xây dựng Nhà Chúa để những kẻ ấy có dịp đền tội.

Ma-Xơ nói rằng nhóm người phản đối dự định dùng bạo lực nên phải cần đến một lực lượng cảnh sát và chó. Tòa Giám Mục nhiều lần thủ sẵn cái mũ “bạo động” để chụp lên đầu những người phản đối

nhưng lần nào cũng hó cả. Ma-Xơ hãy hỏi Đức Giám Mục tại sao lại đi tìm những thư nặc danh hay lời cổ vũ của các quân sư chuyên môn xúi dục để dùng lực lượng cảnh sát và chó một cách tàn bạo. Ma Xơ cứ hỏi Cha Dương có phải Ban An Ninh của Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình đã bảo vệ cho Cha khỏi bị Giáo dân hành hung tại nhà thờ Chánh Tòa không? Nhờ ơn Chúa, bạo động đã không xảy ra như ước muốn của phe ủng hộ Cha Dương và Tòa Giám Mục đã phải chi 22,000 đồng cho Sở Cảnh sát một cách vô lối. Ai chịu trách nhiệm về sự hoang phí công quỹ này?

Tóm lại, Ma Xơ có nghĩa là “Chị của tôi” nên chúng tôi mong rằng Bà Chị nên nhìn đối tượng công việc của Chị là phục vụ đồng bào ty nạn trong tinh thần vị tha và bác ái, gạt ra ngoài những dự tính của tính cách bẻ phái nhất là kế hoạch đồng hóa người Việt chúng tôi. Yêu cầu Bà Chị đề nghị lên thượng cấp nên bỏ ý định đặt Trung Tâm Họ Đạo NVCTTĐ thuộc hệ thống USCC của Bà Chị. Cơ sở Họ Đạo NVCTTĐ do mồ hôi nước mắt của những người ty nạn tưng thiếu nhưng sẵn sàng hi sinh cho Thiên Chúa. Họ Đạo chúng tôi vui lòng hợp tác với Bà Chị trong công tác xã hội giúp đỡ đồng bào chúng tôi. Nhưng đặt chúng tôi dưới quyền kiểm soát của Bà Chị thì nhất định không. Một điều chót, là nữ tu Bà Chị nên tôn trọng sự thật đừng gieo rắc những ý tưởng sai lầm gây chia rẽ và ngộ nhận, nhất là gây xúc động trong cộng đồng Việt Nam. Cộng Đồng Việt Nam cũng như các người bạn Hoa Kỳ rất sáng suốt biết nhận định phải trái, đang theo dõi Chính Nghĩa của chúng tôi và sẵn sàng bênh vực lẽ phải. Bà Chị có đồng ý với Chúng tôi không?

Trực Nhân

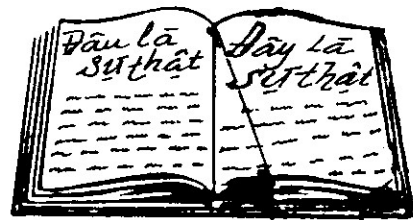
NÓI KHÔNG ĐÀNH

Thước trời đất nổi cơn gió độc,
Ngập giáo đường tiếng khóc tiếng la.
Chỉ vì thay Cự dối Cha,
Bề Trên tính toán mới ra nôi nạy.
Thoạt khỏi thủy dân đây thỉnh nguyện.
Tưởng rằng Ngài hiểu chuyện sẽ cho
Thề nhân Giáo xứ thật to
Trước thờ phượng Chúa, sau lo bảo tồn
Nền văn hóa, linh hồn dân tộc,
Tập quán hay khỏi "nọc" ngoại lai.
Ai ngờ Ngài lại ra oai,
Chẳng màng cứu xét, bác ngay tức thì.
Cựu Chánh xứ, hạn kỳ chín tháng.
Lo ban giao, tính toán cho xong.
Còn dân đừng có yên vững,
Mau mau cố quạt đón Ông mới về.
Thấy bóng Ông, dân thề không nhận,
Quyết một lòng đứng chặn lối đi.
Ngàn năm Giáo xứ khắc ghi,
Chủ chăn vừa đến, chiến thì tan hoang.
Mộng không thành, Ông mang mỗi hận,
Đầu dân đen, trút giận chẳng tha.
Thề là chúng mắt hai Cha,
Nhà ra vô chủ, rấn ra không dấu.
Ông còn muốn thêm dầu vào lửa,
Khoa Nhà Châu đóng cửa lại ngay.
Misa Thánh lễ mỗi ngày,
Tứ nay chấm dứt, chúng bay chó hồng.
Cực chẳng đã, một lòng một dạ,
Dấn xuống đường Thánh giá trên vai
An chay, cầu nguyện đêm ngày
Lệnh Trên xét lại dân ngay được nhờ.
Nhưng khôn nói mấp mớ đen trắng,
Ban Chấp hành Ông mắng như điên.
Nhiệm kỳ chưa đã hết phiên
Một hai giải tán khỏi phiên tứ đây.
Trờ phù thủy lập ngay chỗ trống,
Định khai sinh chiếc bóng vô hình:
Phong trào Bảo vệ Đức tin
Nhập nhằng Thánh lễ Hòa bình Hiệp thông.
Thấy Ông cứ chời ngông kiêu ấy,
Cả cộng đồng nổi dậy Ông xem.
Thanh dương chật cứng như nêm,
Tên Ông nhan nhản lại kèm chữ "không".

Ông xem thấy hết hồng mô tướng,
Ngày vinh quang khanh tướng công hầu.
Bây giờ đi đứng nơi đâu,
Dân thầy, dân sợ, dân râu, dân la.
"Chúc Chánh xứ chỉ là Vàng phục!"
Tuyên bố xong Ông thúc Bề Trên.
Tần phong ngày, ấy chó quên,
Sửa soạn cho gặp chẳng nên hoãn trì.
Chống như thể nước "lì" vẫn giữ,
Ngày tần phong "quyết tử lên ngôi".

Giáo đường kẻ đứng người ngồi,
Tiếng la tiếng hét như nơi đấu trường,
Ngựa mất thay một phượng, chó dữ,
Lưỡi liếm mồm, nam nữ chẳng tha.
Đứa nào động đến các Cha.
Táp ngay một miếng, thành ma không hồn.
Lại còn bảo kính tôn nơi Thánh,
Để cảnh binh sát cánh xếp hàng,
Nhà Châu, Bàn Thánh chẳng màng,
Gáy, lưng chúng cứ đang hoàng phỏ trưởng.
Muốn chắc ăn với lời khen thưởng,
Chộp hai "ngọc" cho hưởng mùi tù.
Dân lành ngồi khóc hu hu,
Khóc cho số phận mịt mù tội tằm.
Ngay hôm ấy Ngài ra "quả đấm,"
Vạ Tuyệt Thông như tâm màn nhung.
Kết ngay vở kịch bi hùng,
Diễn viên, đạo kép lung tung hí trưởng.
Vai Chánh xứ, dọc đường gió bụi.
Vai giáo dân, lòng tủi dạ hỗn.
Lấy ai tự sự nguồn cơn,
Trách than ngàn kiếp, oan hơn thiên thu.
Ôi khôn khổ đường tu vất vả,
Bon chen chi danh giá chẳng còn.
Trăm năm bia đá thời mòn,
Ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ.

TÔN THẤT HỌC

ỦY BAN BẢO VỆ CÔNG LÝ VÀ HÒA BÌNH TẠI GIÁO PHẬN SAN JOSE
THE COMMITTEE FOR THE DEFENSE OF JUSTICE AND PEACE IN THE DIOCESE OF SAN JOSE

THƯ NGỎ

Ngày 16-9-1986

Kính gửi : Quý Vị Thượng Gia, Bác Sĩ, Nha Sĩ
Được Sĩ, Luật Sư
tại San Jose.

Kính thưa Quý Vị,

Trong tuần lễ vừa qua, những kẻ vô danh đã mạo nhận Họ Đạo chúng tôi gọi điện thoại hăm dọa và gây nhiều phiền hà cho công việc thương mại của Quý Vị. Nhân dịp này chúng tôi xin minh xác một số vấn đề sau đây :

1.- HAI THÌNH NGUYÊN TÔN GIÁO :

Vào trung tuần tháng 7, 1986, Họ Đạo chúng tôi đã phát động phong trào dâng hai thỉnh nguyện lên Đức Cha Pierre DuMaine, Giám Mục Địa Phận San Jose : Thứ nhất, xin thành lập một Giáo Xứ riêng cho giáo dân Việt Nam tại Địa Phận San Jose để duy trì lễ nghi, phong tục và văn hóa của dân tộc Việt Nam, vì Họ Đạo chúng tôi đã mua được một Thánh Đường và có tới 4,000 giáo dân chính thức ghi tên vào Họ Đạo. Nhưng Đức Cha DuMaine trong văn thư ngày 31-5-1984 đã chia khối giáo dân chúng tôi ra 3 thành phần : già, trung và trẻ. Ngài chủ trương hai thành phần sau phải hội nhập vào các giáo xứ Mỹ. Nhưng chúng tôi không đồng quan điểm với Ngài vì gia đình Việt Nam luôn luôn hợp nhất về mọi phương diện, kể cả tôn giáo. Không thể có vấn đề ông bà di lễ Việt Nam, còn cha mẹ, con cái lại di lễ Mỹ.

Thứ hai, chúng tôi không chấp nhận việc Đức Cha DuMaine bổ nhiệm Linh Mục Lưu Đình Dương vào chức vụ Chánh Xứ Họ Đạo, vì Linh Mục Dương đã ủng hộ lập trường đồng hóa của Đức Cha và khi Linh Mục Nguyễn Văn Tịnh hỗ trợ các giáo dân xin lập một giáo xứ Việt Nam thì Cha Dương yêu cầu Cha Tịnh nên từ chức. Do đó chúng tôi quan niệm rằng lệnh bổ nhiệm Cha Dương chỉ là để thực hiện chính sách đồng hóa của Đức Cha DuMaine.

Khi đề đạt hai thỉnh nguyện này, chúng tôi không hề chống đối hoặc đi ngược lại đường lối của Giáo Hội Công Giáo vì điều 518 Giáo Luật khuyến khích việc thành lập giáo xứ cho người thiểu số. Việc làm của chúng tôi cũng phù hợp với đường lối chung của Hội Đồng Giám Mục Hoa-Kỳ, vì hiện tại đã có 17 giáo xứ cho người Việt Nam được thành lập trên toàn nước Mỹ. Chúng tôi chỉ chống lại chính sách đồng hóa của cá nhân Đức Giám Mục DuMaine mà thôi.

2.- LẬP TRƯỞNG BAO DÂN TỘC :

Tờ báo này đã viết nhiều loạt bài nhằm loan tin cũng như phê bình các hoạt động của Họ Đạo chúng tôi. Sau khi duyệt

xét lại, lập trường của tuần báo Dân Tộc qua nhiều biên cố khác nhau đối với các Hội Đoàn, Đoàn Thể người Việt trong nhiều năm qua, chúng tôi quyết định giữ thái độ im lặng đối với báo Dân Tộc. Nhưng rất tiếc cũng trong dịp này các thùng đựng báo Dân Tộc bị kẻ vô danh phá hoại và những người chủ trương báo Dân Tộc thay vì điều tra, tìm bắt thủ phạm, lại nghi ngờ cho chúng tôi và nâng lợi hơn với chúng tôi. Do đó, một số giao dân của Họ Đạo đã dự tính tẩy chay báo Dân Tộc.

Lời dụng dịp này nhóm người chống đối chúng tôi đã gọi điện thoại đến Quý Vị với những lời lẽ hăm dọa quá khích, xuyên tạc đường lối ôn hòa của người Công Giáo chúng tôi. Do đó, một trong những mục đích của bức thư ngỏ này là chúng tôi phủ nhận tất cả những sự mao nhận danh nghĩa Họ Đạo chúng tôi để làm phiền hà Quý Vị.

3.- LẬP TRƯỜNG QUỐC GIA DÂN TỘC CỦA NGƯỜI CÔNG GIÁO :

Hiện cộng đồng Công Giáo địa phận San Jose có một nhóm rất ít người ủng hộ Cha Dưỡng và lập trường của Tòa Giám Mục San Jose. Dù vậy, chúng tôi vẫn tôn trọng quyền đối lập của họ. Tuy nhiên, qua các truyền đơn, báo chí và chiến dịch rì tai, họ vẫn tuyên truyền chúng tôi là Công Sản. Như Quý Vị đã rõ đây là một cách kết tội dễ dàng và thông dụng nhất ngay từ hồi còn ở Việt Nam mỗi khi nhóm này ghét đoàn thể họ. Chúng tôi nhận dịp này xin xác quyết với Quý Vị: người Công Giáo chúng tôi đã có thành tích chống Cộng từ lâu đời và hiện tại Công Giáo đang cùng với các tôn giáo khác sát cánh chống lại sự đàn áp của Cộng sản vô thần tại quê nhà cũng như tại hải ngoại.

Tới đây, chúng tôi hy vọng Quý Vị đã am hiểu phần nào công việc chúng tôi đang làm và xin được Quý Vị hỗ trợ nếu Quý Vị đồng quan điểm với chúng tôi.

Sau hết, kính chúc Quý Vị nhiều may mắn và phát đạt.

Nay kính,

Trần An Bài

Tiền Sĩ TRẦN AN BÀI

Thành viên Đại Diện Ủy Ban

Bài 1: Phá hoại cuộc hòa giải đang thành hình của Vị Đại Diện Sứ Thần Tòa Thánh.

Kể từ số báo này, chúng tôi sẽ lần lượt trưng dẫn những bằng cứ về các hoạt động của tuần báo Dân Tộc đã và đang chống phá Cộng Đồng Việt Nam.

Báo The Valley Catholic của Giáo Phận San Jose phát hành tháng 10, 1986 đã đăng bản tin về vị Sứ Giả Hòa Giải như sau: "*Cha Barnabas Nguyễn Đức Thiệp, CMC, Bề Trên Giám Tỉnh dòng Đức Mẹ Đồng Công, trụ sở tại Carthage, Missouri, đã được mời làm trung gian hòa giải cuộc tranh chấp trong Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại Giáo Phận San Jose.*

Đức Cha Pierre DuMaine đã mời Cha Barnabas, thể theo lời đề nghị và chấp thuận của Đức Tổng Giám Mục Pio Laghi, Sứ Thần Tòa Thánh tại Hoa Kỳ.

Khi loan báo lời mời trên, Đức Cha DuMaine tuyên bố: "Vi tình trạng chia rẽ hiện tại là mối quan tâm đặc biệt của tôi và để tìm những con đường hòa giải, chính tôi đã quyết định đem vấn đề này trình với Sứ Thần Tòa Thánh nhân dịp tôi có việc khác phải đến Washington".

Đức Tổng Giám Mục Laghi cũng đã cứu xét các thỉnh cầu do các Giáo Dân Việt Nam tại San Jose gửi thẳng đến Ngài".

Vì Cha Barnabas đã được Sứ Thần Tòa Thánh rất tín nhiệm, nên đã có sự thỏa thuận hỗ trợ để mời Cha Barnabas về địa phận nhằm cải thiện tình hình và có thể đề nghị những biện pháp thực tiễn khả dĩ được mọi phía chấp nhận.

Cha Barnabas đã bắt đầu sứ mạng vào ngày 12-9 bằng cách xem xét hồ sơ từ mọi phía và gặp gỡ các nhân vật liên hệ.

Trong lúc đó, Cha đã từ chối bình luận về tình hình hoặc chương trình và thời biểu cho công cuộc hòa giải

Qua bản tin trên, mọi tín hữu trong cũng như ngoài địa phận San Jose và những người quan tâm đến tình hình đều hoan hỉ, vì Chúa Quan Phòng đã xếp đặt để các Đấng Bề Trên trong Giáo Hội thỏa

thuận với nhau tìm được Vị Sứ Giả theo đúng ý muốn các Ngài để đem lại sự bình an và phần rỗi cho hàng ngàn giáo dân.

Về phía Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình, khi được tin trên, Tiến sĩ Trần An Bài đã yêu cầu giáo dân trong buổi rước kiệu Đức Mẹ ngày 13-9-86 thêm lời cầu nguyện cho vị Sứ giả trong sứ mạng khó khăn và trọng đại này.

Các giáo dân từ mọi nơi, mọi phe nhóm đều giữ thái độ im lặng và cầu nguyện, một việc làm cần thiết của người Công Giáo trong lúc này và đặt hết niềm tin nơi sự khôn ngoan và vô tư của vị Sứ-giả đã được Bề Trên chọn lựa. Cũng trong ý nguyện đó, các cơ quan truyền thông của Mỹ và Việt từ khắp nơi nhận thức được sự tế nhị của vấn đề và với lương tri tối thiểu của người cầm bút chuyên nghiệp, chân chính và trí thức, họ đã giữ thái độ hoàn toàn yên lặng và chờ đợi, ước nguyện Vị Sứ Giả Tòa Thánh sẽ hoàn thành được sứ mạng thiêng liêng cao cả của Ngài. Trong lúc đó, chỉ có một mình báo Dân Tộc đã lên tiếng trong số báo 240 ngày 20-9-86 với tựa đề như sau: "*Tia Sáng cuối đường hầm trong sự tranh chấp Tôn Giáo ở San Jose: Liệu 'Sứ Giả Tòa Thánh' Nguyễn Hữu Thiệp có đem lại thanh bình cho giáo phận San Jose?*". Bài báo viết: "*Theo một nguồn tin hành lang thì Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình đặt nhiều hy vọng vào Cha Thiệp vì lẽ Đức Cha Huỳnh Văn Của đang ở Dòng Đồng Công. Giữa Đức Cha Của và Cha Nguyễn Văn Tịnh hình như có một mối giao tình thâm thiết do đó Ủy Ban tranh đấu hy vọng Cha Thiệp đã mang lại ít nhiều ưu thế cho họ trong việc tranh chấp với Tòa Giám Mục*".

Vì không thể gặp được những người cần gặp, báo Dân Tộc đã "Phục vụ độc giả" bằng cách lấy tin từ "hành lang" và viết tin trong sự mờ mẫm tương tượng "hình như" thế này, "hình như" thế nọ.

Vậy chúng ta phải nghĩ gì, làm gì đối với báo Dân Tộc?

Câu trả lời xin dành lại cho độc giả, cho những ai đang bỏ tiền nuôi báo Dân Tộc và cho những người đang được báo này tôn vinh và ca tụng.

CUỘN BĂNG TRỒNG

Cứ đúng ba giờ chiều là hộp thư nhà tôi đã có thư, tôi đem thư vô nhà thì thằng Danh, chưa được ba tuổi vừa ngủ dậy đã ôm chặt chân bố, khác với mọi ngày, bố nó thắc mắc hỏi:

— Sao vậy? Con tới nói mẹ cho con ăn “ice cream” đi.

Nó lắc đầu:

— Bố à, bố đừng bắt con đi nhà thờ nữa.

— Sao vậy con, bố ngạc nhiên bằng con lên vì chưa bao giờ thằng Danh nói với bố nó như vậy. Bố hỏi Danh lần nữa:

— Sao con không muốn đi nhà thờ?

— Sao bố không dắt con đi nhà thờ kia, mà bố dắt con đi nhà thờ đó?

— Nhà thờ nào con nói rõ bố nghe, nhà thờ nào cũng giống nhau.

— Không, nhà thờ bữa trước khác, con sợ lắm.

— Con thấy gì ở nhà thờ mà con sợ?

— Con thấy chó nhiều quá!

— Rồi gì nữa?

— Cảnh sát cũng dễ sợ quá, nhiều thật là nhiều.

— Rồi gì nữa?

— Con thấy ông cảnh sát nào cũng cầm gậy bự, mà sao nhiều ông cảnh sát lục trong xách má lâu thật là lâu vậy bố?

— Rồi sao nữa?

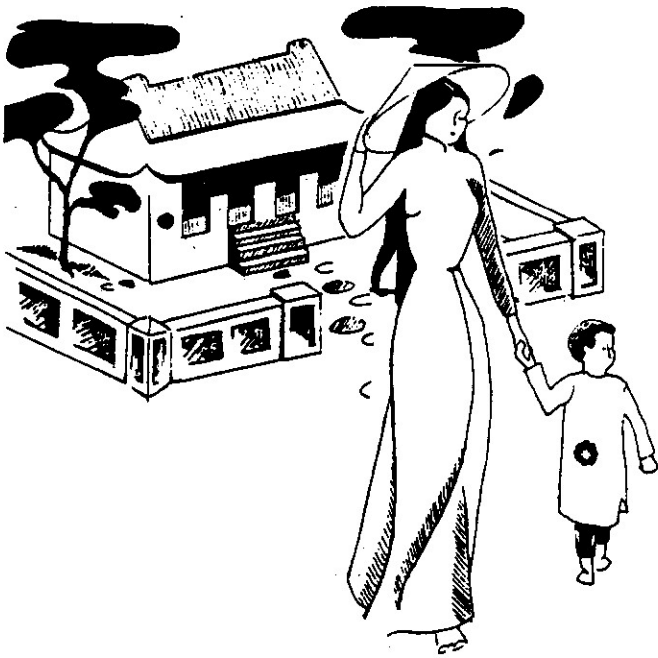
— Người ta làm con điếc cái lỗ tai.

— Thì có gì đâu mà con sợ?

— Không, con không thích, bố dắt con đi nhà thờ mà ở Trung Tâm kia kia, không có chó, không có cảnh sát, con tới chơi với Vi, vui lắm.

Tôi bàng hoàng, lo lắng. Đã ba tuần rồi mà thằng Danh vẫn còn nhớ đến cảnh ở nhà thờ Maria Goretti. Tôi nhìn thẳng để giữ lại sự xúc động mà tôi biết, chỉ một cái nháy mắt nhẹ thôi, tôi sẽ khóc trước mặt con tôi như tôi đã khóc trước mặt thằng Danh ở trong cảnh nhà thờ Maria Goretti hôm đó. Tôi không muốn cho con thấy nữa những sự xúc động dù tốt hay xấu đã gieo vào lòng thơ ấu của con tôi, tôi ôm thằng Danh trên tay nhà tôi và biết rằng ít nhiều gì con tôi cũng đã thấu được những gì nó đã

thấy. Nhớ lại cái ngày mà chúng tôi được mời đi dự lễ tấn phong của Cha Dương, một ngày mà tôi chưa từng thấy trong đời đã làm tôi ngỡ ngàng, hụt hẫng và tủi nhục. Tôi chẳng biết diễn tả làm sao nhưng tôi thấy Đức Tin của mình đã bị tổn thương từ đó, từ Đức Cha DuMaine ngạo nghễ, kiêu kỳ, từ Cha Dương đã quên mất đi cội nguồn và luân lý của dân tộc, đã không thấy cái đau của một vết thương loang lổ mà chính mình đã đục khoét. Đã không thấy cái tủi hổ, thẹn thùng của kẻ sĩ từ những Ma Soeur, từ những Cha Việt Nam khác đã thờ ơ, mỉa cười như một chiến thắng nơi bàn Thánh, với những cường bạo và áp lực của chó, của cảnh sát, tôi đã chua chát và thấy rõ sự thật của những kẻ chặn dất tôi, họ dùng thú và bạo lực của kẻ có quyền để chiến thắng, dĩ nhiên dễ quá, họ không dùng tình yêu để thắng được lòng người mà tôi chưa mấy may được thấy kể từ khi tôi biết các ngài, họ đã làm như vậy đó mà con của tôi đã thấu được trong đầu để rồi tự nhiên hôm nay, nhằm vào lúc này con tôi lại mở ra cho tôi nghe trong lúc tôi đang mở một phong thư dày cộm mà Cha Dương đã nhân danh họ Đạo gửi đến cho chúng tôi, những tờ giấy tôi đã đọc từ lâu mà tôi ví như những tờ quảng cáo không lời cuốn và dụ khị thiếu căn bản, những tờ giấy thêm một lần nữa gửi tới tận nhà để hỏi “đâu là sự thật?” Thôi thì tôi cũng đọc thêm một lần nữa và đã thấy những sự thật như thế này (Tôi sẽ giải thích sau). Bây giờ tôi muốn nói giá mà tôi đừng đọc được những tờ giấy đó thì tôi đã không có những ngờ vực, sẽ dễ dàng quên đi mà tha thứ, cũng sẵn sàng mở lòng để tươi vui vì tất cả cũng đều là con cái Chúa. Nhưng không, những tờ giấy “Đâu là sự thật?” và bức tâm thư đầu tiên của Cha Dương như những nhắc nhở mạnh mẽ nhất đã không cho tôi không có những ngờ vực, đã cho tôi thấy thêm sự thật là “sự phản bội”, đã không cho tôi quên đi mà tha thứ. Và đây, xin mời bạn hãy cùng tôi đọc lại những tờ giấy mà tôi biết tất cả những người trong họ Đạo chúng ta, ai cũng được gửi đến tận nhà như tôi. Tờ giấy đầu tiên chúng ta đọc là “Tâm Thư của Cha Dương”.

“Tôi vâng lệnh Đức Giám Mục, Đấng Đại Diện Thiên Chúa, về đây để phục vụ những người trong họ Đạo...”

* Tôi đã thấy: “Cha vâng lệnh Đức Giám Mục, đại diện cho uy quyền, kiêu căng với sức mạnh có súng ống và gậy gộc của cảnh sát cũng như chó dữ để về thống trị, áp bức đàn chiên hiền.

Cha Dương viết: “*Trước hết một cách sâu xa, tôi chia sẻ với ông bà và anh chị nỗi đau buồn chung vì chúng ta phải xa Cha Giuse Tịnh khả kính, người đã khai sáng họ Đạo vì hơn hết chính ngài đã hy sinh liên tục suốt mười một năm qua để chúng ta có được ngày hôm nay, chúng ta hãy tri ân và nhớ đến ngài trong từng Thánh lễ.*”

* Tôi đã thấy: Chá quá mâu thuẫn, không thành thật, vì trong văn kiện mà Cha đã viết năm 1984 trình lên Đức Cha tổ Cha Tịnh là hướng dẫn giáo dân sai lạc, phải từ chức rồi trong báo Dân Tộc Cha đã lên khuôn tươi rói trong một bài phỏng vấn của họ với những lời lẽ mà Cha cho tất cả mọi người không kể lương giáo hay rằng những quá trình hoạt động của Cha từ trước đến nay của từng giai đoạn, chẳng thấy chữ nào Cha nhắc nhớ đến Cha Tịnh như là “một vị ân nhân khả kính” mà Cha đã viết cho Cộng đồng Công giáo. Tôi có hai chuyện muốn nói, trước nhất nếu mà thật sự Cha coi Cha Tịnh như là một ân nhân thì có bao giờ được một lần Cha đã tỏ bày lòng tri ân bằng lời đến trước mặt Cha Tịnh chưa? Thứ đến, nếu Cha Tịnh chẳng phải là ân nhân, là một người đã đưa giáo dân đi lạc đường như Cha đã viết trong văn kiện thì xin Cha một lần nữa viết lại cho rõ hơn để cho giáo dân biết một tí về Cha Tịnh.

Cha Dương viết: “*Cha cũng đã thông cảm nỗi lo lắng của chúng ta về tương lai họ Đạo, đã tốn công, của và thời giờ và nâng niu như một bảo vật đã làm Cha nhớ đến những giọt mồ hôi mà Cha đã đổ trên cánh đồng ớt tại Morgan Hill.*”

* Tôi muốn hỏi: Cha đã đổ bao nhiêu giọt mồ hôi và hái được bao nhiêu thúng ớt trong một giờ? Hay là Cha đã được Cha Tịnh tru ái và khéo léo đã đưa Cha có một cơ hội để giáo dân được biết đến Cha, nếu mà Cha vẫn tiếp tục công việc đó, đừng đốt giai đoạn thì chắc chắn Cha đã được giáo dân thương mến nhiều lắm. Lời của Cha đã làm tôi nhớ đến câu chuyện “Sự tích của Con Muối”. Ngày xưa có một người chồng là một học giả, suốt ngày chỉ thích nghiên ngẫm sách vở và nghèo. Vợ anh là một người đàn bà đẹp nhưng không thích cảnh nghèo nàn hiện tại của mình, nàng luôn mơ được ăn sang mặc đẹp, được kẻ hầu người hạ, không biết chịu khó làm lụng, cứ ngồi mà mơ cao nên chán nản, buồn phiền rồi bệnh nặng mà chết. Người chồng quá đổi thương vợ nhất định không đem xác vợ chôn mà cứ cầu Trời cho vợ được sống lại. Rồi Trời thương tình cho người đến giúp đỡ và hỏi anh có ước muốn gì, anh rất sung sướng và thưa ngay muốn vợ được sống lại. Ông tiên bảo anh cắn ngón tay mình nhỏ hai giọt máu trên môi vợ thì được toại nguyện, anh cảm ơn và làm theo để cứu được vợ mình sống lại. Người vợ sau khi sống lại đã biết mình chết vì mình không thể chấp nhận cuộc sống nghèo cực này nhưng cũng cố sống và cố quên. Một hôm có phú hộ dọn đến ngôi làng anh học giả nghèo đang ở, ông ta cho xây nhà cửa sang trọng cạnh nhà anh để ở, rồi tình cờ thấy vợ anh đẹp quá nên đem của cải ra dụ dỗ, đã làm nàng mờ mắt vì giấc mơ của nàng sẽ thành sự thật nên nàng bỏ ngay ông chồng nghèo mà đi theo ông chồng giàu và nàng đã thấy hạnh phúc tràn trề, trong khi anh chồng cũ buồn khổ sau bao nhiêu lần năn nỉ vợ trở về cũng đều bị từ chối. Nhưng rồi một lần quá buồn tủi, anh bực tức mắng vợ một câu:

“*Cô thật là một thứ đàn bà mất nết. Tôi yêu cô, cho cô tất cả những gì tôi có, cả đến những giọt máu của tôi để mang lại sự sống cho cô. Thế mà cô đã phản bội tôi.*”

Người vợ ngạo nghễ trả lời:

— Tôi sẽ trả lại những giọt máu đó cho anh ngay bây giờ.

Nói xong nàng cắn ngón tay mình để hai giọt máu chảy ra và tức thì nàng ngã xuống đất chết và biến thành con muỗi. Tôi thấy anh học giả nghèo vì thương vợ mà hiến mấy giọt máu, còn Cha Dương đã đổ mấy giọt mồ hôi để cứu được bao linh hồn? Nay Cha muốn nhắc nhở, ai đã lấy mồ hôi của Cha thì trả lại ngay, nhưng tôi chắc chắn sẽ không biến thành con muỗi hay con gì khác đâu. Rồi thêm một hình ảnh ở người vợ bội bạc nữa, Trời cũng có mắt lắm chứ, không làm mà muốn hưởng. Đó là gian tham!

Cha Dương viết: "Tôi bùi ngùi sung sướng khi thấy ông bà và anh chị em đều hoang mang, lo lắng cho tương lai của Họ Đạo. Bởi đó, tương lai của Họ Đạo chắc chắn sẽ sáng lạng và trường tồn".

Tôi thấy người ta thường bùi ngùi cảm động, còn Cha Dương thì sung sướng trong lúc tất cả chúng ta đều hoang mang lo lắng, tôi không thấy tương lai sẽ sáng lạng và trường tồn của Họ Đạo khi mà Cha đang còn lấp ló đâu đó, khi mà tôi tớ của Cha đứng trong bóng tối phun ra nọc độc, làm những việc hạ cấp và phe phái như Cha đã làm.

Cha Dương viết: "Tôi nhận lệnh Bề Trên về đây để tiếp tục công việc dang dở của Cha Giuse Tịnh, và xây đắp cho Họ Đạo mỗi ngày thêm lớn mạnh trên căn bản mà Cha Tịnh đã khởi công".

Tôi đã thấy: Cha nhận lệnh Bề Trên để về đây tiếp tục phá cho tan, cho nát cái công việc tốt đẹp của Cha Tịnh, xây thêm hận, đắp thêm thù bằng những gậy gộc sủng ống mà tướng đã đè bẹp nổi của sự lớn mạnh trên căn bản công bằng và đạo lý.

Cha Dương viết: "Đã nhiều lần, Đức Giám Mục đoan hứa với chúng ta là người sẽ duy trì Họ Đạo và cho chúng ta được cử hành Thánh Lễ, làm các phép bí tích bằng tiếng Việt để bảo tồn văn hóa hoa gấm".

Tôi không tin và đã thấy: Đức Cha đã không cho dâng Thánh Lễ ở nhà thờ Họ Đạo từ mấy năm trước. Rồi chúng ta phải xin, phải than, phải kêu rồi Ngài mới cho từ Trung Tâm lên cái Mission, rồi lại kêu, lại than, lại xin thì Ngài mới cho đem mình Thánh Chúa về. Nhưng rõ ràng nhất, trong Thánh Lễ Giáng Sinh năm 84, được tổ chức vĩ đại và trọng thể ở Center Art, Ngài đã đến giảng và ban phép lành rằng là: Chính sách của Ngài trước sau như một, không thay đổi, rồi Ngài đưa ra một ví dụ dẫn chúng và bắt chúng ta phải vâng lời chính sách của Ngài, rồi mới đây trên truyền hình Ngài cũng lặp lại và bằng chứng nữa là mấy tháng nay chẳng cho hai vị phó làm lễ cũng như các bí tích cần thiết tại Họ Đạo. Cha Dương có nghe kỹ không, có thấy rõ chưa?

Cha Dương viết: "Trong huyền nhiệm của bí tích truyền chức Thánh, Cha trở thành Linh Mục, Cha không còn là Cha mà là tôi tớ của Thiên Chúa và của Tha Nhân".

Tôi đã thấy: Cha không còn là Cha khi trở thành Linh Mục để phụng sự Thiên Chúa, mà chỉ lạm dụng danh nghĩa Ngài rồi cố quên đi "Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín" để làm tôi tớ cho Đức Giám Mục, sẵn sàng chà đạp, nhục mạ, lật đổ người anh của mình để mình được thay thế vào đó.

Cha Dương viết: "Kể từ nay, tôi thuộc về ông bà và anh chị em"

Tôi thấy: Từ lúc đó, lúc Cha thành công truất phế được Cha Tịnh ra khỏi xứ đạo, thì Cha mới thuộc về chúng ta, còn trước đó thì không, Cha cũng đã từng tuyên bố Cha không thích Cộng Đồng VN, Cha chỉ thích làm cho Mỹ thôi. Cha muốn thuộc về chúng tôi trong chức vụ Chánh Xứ, nhưng chúng tôi đã công khai không nhận Cha thì Cha phải tính cách khác chứ!

Cha Dương viết: Cha đã cảm nghiệm được ơn mặc khải siêu nhiên về con đường mà Thiên Chúa muốn tôi tớ người phải bước qua.

Tôi muốn hỏi: Chúa có muốn Cha bước qua kẻ ngã ngựa? Chúa có muốn Cha làm ngơ trước những kẻ van xin? Chúa có muốn Cha tấn công càng mạnh càng tốt không?

Cha Dương viết: với thiên chức Linh Mục, tôi sẽ vì ông bà và anh chị em, để đạt lên Đức Giám Mục nâng Họ Đạo lên hàng Giáo Xứ Thế Nhân.

Tôi đã thấy: Bây giờ Cha mới biết đến thiên chức linh mục của Cha, còn thiên chức Linh Mục của Cha Tịnh thì chắc không đúng hả Cha, cho nên Cha mới bắt Ngài từ chức, Cha cướp đoạt uy tín của Cha Tịnh sao mà tự nhiên dễ dàng quá vậy, Cha đã chia những người cùng giòng máu, mùi da của Cha ra ba phần như đầu, mình và tay chân mà Cha không biết cắt đầu, thì mình và tay chân cũng chết, cắt tay chân thì mình và đầu có sống nổi không, còn cắt mình thì đã cứa làm ba khúc rồi, làm sao còn nữa mà xin Giáo Xứ Thế Nhân hở Cha.

Cha Dương viết: "Với Thiên chức Linh Mục, tôi sẽ không nề hà bất cứ sự hy sinh, cay đắng, xót xa, tủi hổ, nhục nhã... để chúng ta đạt được nguyện vọng cao đẹp"

Tôi đã thấy rõ như Cha đã viết, Cha không nề hà trong chức vị Linh Mục của Cha, đã không thấy cay đắng, tủi hổ khi tế sống người anh em của mình để cho cha đạt được nguyện vọng cao đẹp làm Tân Chánh Xứ mà cai trị những người chỉ biết hoài vọng quê hương.

Cha Dương viết: Cha tin tưởng mãnh liệt với lòng hiếu thuận, khiêm tốn, nhẫn nhục, yêu mến, dung dị, ôn hòa, mềm dẻo để Bề Trên cảm động mà chấp thuận nguyện vọng của chúng ta một ngày không xa. Tôi đã thấy Cha trên báo Dân Tộc không khiêm tốn trong lời nói, mà trước ngày 16/08 Cha đã ký tên trên những tờ báo ngoại giáo đó ngang nhiên không chấp thuận Ban Chấp Hành mà giáo dân bầu lên từ trước, đó là ôn hòa ư? Cha đã đưa người Vinh của Cha từ mấy nơi xa về để hỗ trợ thêm sức mạnh cho Cha, đào thêm hố sâu chia rẽ, đó là hiếu thuận ư? Cha đã thần nhiên coi thường trước hàng ngàn sự phản đối của Giáo Dân trước hai thánh lễ của ngày 9 và ngày 16 tháng 8 để thỏa mãn cái khát khao Chánh Xứ mà Cha đã ôm ấp, đó là mềm dẻo và khiêm tốn ư? Và nguyện vọng của Cha thì đã quá lâu rồi.

Cha Dương viết: "Trong tinh thần canh tân và hòa giải của người Kitô hữu".

Tôi đã thấy: Cha chỉ có tinh thần canh gác, rình chực có cơ hội thì nhảy vào mà đã bao lần nhưng chưa được, tôi chưa thấy Cha biết nghĩ đến những hòa giải hữu hiệu và tân tiến thì làm sao Cha bảo mình là người Kitô hữu được.

Cha Dương viết: Cuối cùng, tôi xin ông bà và anh chị em hãy cầu nguyện cho tôi đủ nghị lực và biết hy sinh để làm trọn trọng trách nặng nề mà Bề Trên đã phó thác.

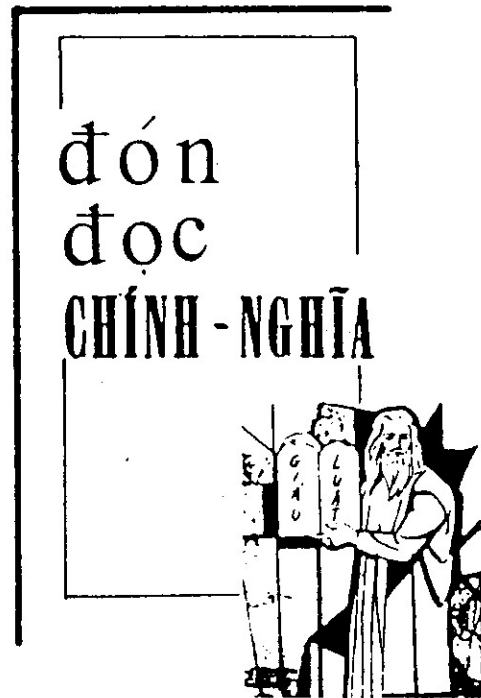
Tôi trả lời: Cha đã thừa nghị lực để làm ra cái biến cố này, Cha chưa mất một tí hơi thì cần gì phải xin hy sinh, Cha đã làm trọn trọng trách mà Cha đã làm theo ý Bề Trên rồi. Bây giờ Cha còn muốn mấy ngàn giáo dân này hy sinh nữa thì mới được sao.

Có lẽ, tất cả chúng ta ai cũng thuộc bức thơ này của Cha Dương rồi. Mới viết được một bức thư như vậy mà Cha Dương cho là hay lắm. Tôi tưởng tượng chắc Cha phải mất ít nhất là một tuần lễ mới viết được chừng ấy chữ, cho nên Cha quý lắm, sợ mọi người đọc chưa kỹ, nghĩ chưa thấy nên Cha phải gửi tới tận nhà để mọi người đọc thêm lần nữa, làm tôi phải mất công phân tích để cho quý vị nhớ, nhưng mà thà như vậy, vì nếu mà tôi không nói thì Cha sẽ tưởng tất cả chúng ta có lẽ mù, lại mất công Cha đọc vô "tape" gửi bán hay tặng "free" vì đó là một công trình nơi tim óc của Cha. Nhưng cái lo của tôi, nếu chẳng may thắng Danh con tôi vô tình nghe được cuộn băng này để thâu vô đầu thì có lẽ nó cũng sẽ thành "Dương Lưu" thứ hai, xin tất cả quý vị nhớ cho Cha biết là quý vị đã đọc rồi, vì đó là quý vị thương tôi và xót cho con tôi. Và tôi cũng muốn hỏi

cuộn băng trong đầu con của quý vị có bị thâu như thắng Danh tôi không, nếu có xin quý vị hãy cùng tôi xoá đi, trả lại cuộn băng trống mới mà con của chúng ta đang có.

Tôi cũng xin Cha Dương đừng đóng khung mạ vàng và quảng cáo kiểu đó, Cha hãy đọc kinh nghiệm của cô gái đẹp biến thành muối, có làm thì mới hưởng, đừng ngồi mơ mộng viễn vông, chuyện đó bình thường. Tôi biết Cha quá mà nhưng nếu Cha đừng làm như vậy thì tôi đã không nói.

NGỌC TRINH

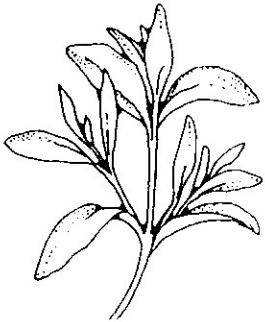

NHỮNG MẪU

CHUYỆN NGẮN

CÓ THẬT 100%

NHỚT: Chiều 21 tháng 7 năm 86, với sự hộ tống của Cảnh Sát vũ trang vũ khí, LM Dương đã lọt được vào trung tâm Họ Đạo. Được tin này, một số giáo dân vội vàng tới trung tâm, vừa trông thấy hai bố con Ông Diệm tiến vào, một viên cảnh sát vội nắm lấy hai vai LM Dương và thấy Ngài vào nhà cầu gần đó. Đóng sập cửa lại, anh ta quay ra chặn trước cửa, tay lăm le khẩu súng. Một lúc lâu sau, viên cảnh sát mới mở cửa nhà cầu và kéo Ngài ra. Vừa nhìn thấy ánh sáng mặt trời, Ngài dụi mắt và hắt hơi mấy cái liền.

ĐẬU XE: Sau Thánh Lễ ra mắt phong trào BVĐTCG ngày 9 tháng 8 năm 86 tại nhà thờ Chánh Tòa, LM Dương như kẻ mất hồn. Xiu lên xiu xuống mấy lần. Quên cả chỗ đậu xe, phải 2 người dìu Ngài đi kiếm mãi mà không thấy. Ngài đậu xe ở hướng Đông mà thần thời đi về hướng Tây. Rõ khổ!

TỤ ĐIỂN: Sau khi gom góp lại những lá thư phản đối lệnh ra vạ tuyệt thông không chính đáng của ĐGM DuMaine, đếm được khoảng 3000 chữ ký, đóng hộp gửi lên Tòa Giám Mục, đầy đến nỗi có người phải thốt lên:

— Đây đúng là một cuốn tụ điển chữ ký để ĐGM DuMaine đọc.

TỆ: Lm Dương đã dùng bao thơ và con dấu bưu điện của Họ Đạo để gửi đến các giáo dân bức tâm thư ta thán đầu tiên và câu hỏi cổ hữu của kẻ còn mò mẫm trong bóng tối mịt mù: đâu là sự thật? Như 1 hình thức quảng cáo cho cửa tiệm Chánh Xứ vừa mới được khai trương, nhưng than ôi! Những luận điệu lỗi nhịp ấy đã bị đổ gẫy trước những sự thật chân chính. Một số thư bị trả lại, giáo dân Họ Đạo đã phải bỏ tiền túi ra để nộp phạt tiền bưu điện dùm Ngài . Xin mời Cha Dương ghé qua Họ Đạo trả tiền để nhận lại những thư này.

LẶN CON ĐEN: Trong những ngày gần đây một số người đến USCC để làm thẻ xanh hoặc giấy tờ đoàn tụ đã bị một số nhân viên làm việc tại đó đưa đẩy để phải ký lá thư ngỏ gửi ĐGM DuMaine. Những lời lẽ vu khống và xuyên tạc trong lá thư đã vạch rõ thâm tâm của những người ủng hộ chính sách đồng hóa của ĐGM. Xin ĐGM DuMaine và Lm Dương hãy suy niệm kỹ càng lá thư tâm huyết của những đứa con ủng hộ quý Ngài.

GÂU: Thánh Lễ nhậm chức của LM Dương đang tiến diễn trong nhà thờ thì bên ngoài một em bé khoảng 5 tuổi cầm bảng “NO FATHER DUONG” giơ trước mặt con chó sủa và viên cảnh sát. Con chó nhìn thấy cũng kêu: NO... NO... NO...

Tương quan giữa GIÁO DÂN & HÀNG GIÁO PHẨM.

... Giáo dân có quyền được các chủ chăn có chức thánh ban phát dồi dào ơn trợ lực của Giáo hội, đặc biệt là Lời Chúa và các phép Bí tích. Họ cũng có quyền trình bày lên các chủ chăn những nhu cầu và khát vọng của mình một cách tự do và tin cậy. Đôi khi, họ còn có bổn phận phải bày tỏ cảm nghĩ mình về những việc liên quan đến lợi ích của Giáo hội; nếu cần, nhờ các cơ quan của Giáo hội chuyển đạt lên các người thay mặt Chúa với lòng chân thành, cam đảm, và kính trọng.

Giáo dân hãy mau mắn chấp nhận những điều các chủ chăn đã quyết định với tư cách là Thầy dạy và Nhà lãnh đạo của Giáo hội.

Các chủ chăn phải nhìn nhận và nâng cao phẩm giá và trách nhiệm của giáo dân. Các ngài nên chấp nhận những ý kiến khôn ngoan của họ, giao cho họ những công tác và cho họ tự do và quyền hạn để hành động. Các ngài hãy cẩn thận xem xét các đề nghị thỉnh cầu và khát vọng của họ. Các ngài phải nhìn nhận cách thận trọng sự tự do chính đáng của họ trong lãnh vực trần thế.

“Hy vọng rằng sự liên lạc mật thiết giáo dân và chủ chăn sẽ đem lại rất nhiều lợi ích cho Giáo Hội.”.

* *

(Tài liệu Công Đồng Vatican II HIẾN CHẾ GIÁO HỘI - số 37).

CÔNG CHA NGHĨA MẸ

Đức Cha thương chúng con cùng,
Tuy rằng khác giống, nhưng cùng nghĩa thâm.
Nhớ chăng lòng Mẹ chí thân,
Cưu-mang chín tháng, đành ngừng tại đây.
Tưởng rằng tình-nghĩa sum vầy,
Ai ngờ đứt đoạn, Cha ruồng-rẫy đi!
Mẹ ơi, con chẳng biết gì,
Vì Cha hiểm-độc, phé đi Mẹ hiền.
Tình Cha sao nở đảo-điên,
Từ nay vắng bóng Mẹ hiền vắng lai!
Chúng con tha-thiết van nài,
Để Cha tình-ngộ, một mai trở về.
Chúng con quyết chí, xin thề,
Nơi gương chí Mẹ, trăm bề dẫn-thân.
Anh em bốn bề, vẫn gần,
Cùng nhau bảo-vệ tinh thần Á Đông.
Cho dù giông-tổ bão bùng,
Con thuyền viễn-xứ, chẳng lòng được đâu. *
Chúng con tin ở nhiệm-mầu,
Con thuyền lướt sóng, thoát mau hiểm-nghèo.
Cha ơi, lòng dạ tí-teo,
Sao cha bỏ mặc, đi theo Vương Tần?
Bỏ con, bỏ Mẹ chẳng phân,

Cù-lao dưỡng-dục, ngày xuân giắc hòe.
Cha thích điện sáng chớp lòe,
Bỏ con thơ dại, về phe với người.
Chúng con lòng dạ chẳng tươi,
Xin Cha tình-ngộ, về nơi giống mình.
Thỉnh-cầu Cha hãy phân minh,
Đừng mưu-mô quá, rất-rình hại người.
Cha ơi, con khóc hết hơi,
Sao Cha đành đoạn, bỏ rơi con mình?
Mặc dầu Cha chẳng sinh thành,
Công lao của Mẹ, dưỡng thành nên thân.
Sao Cha lại nở chối phăng,
Giao cho Mẹ ghẻ, để mong tuyệt nòi?
Cha ơi, con lớn khôn rồi,
Sao Cha độc-ác bỏ rời con đi?
Cha giao cho lũ vương phi,
Chia thành hai khúc làm chi bây giờ?
Kêu xin, Cha lại làm ngo,
Chúng con chờ đợi, bao giờ đến nơi?
Hay là Cha đã đến thời,
Tru di tam tộc, hết đời của Cha?
Cha đừng lẩn lá ngày qua
Chối từ con dại, cho qua tháng ngày?
Bây chừ đừng nói Đông, Tây
Tội Cha phải gánh, con đây dứt tình!
Vì chưng Cha đã cố tình,
Gây nên rắc rối, chúng sinh oán hờn!

Đại Lợi

* lòng có nghĩa là chim

THẦN ĐỒNG

NƯỚC TA

Bạch Phượng

Câu Đình Âm người tỉnh Gừng An Bắc Việt, sau này vào Nam sinh sống tại Kỳ Năng, con nhà nông nổi, rần rỏi. Tám tuổi đã học sơ đẳng, 14 tuổi được vào trung đẳng. Nhờ tài tháo vát mà ngoài 30 tuổi đã tốt nghiệp, ra làm quan.

Số thật may mắn, mới làm quan 1 năm đã được chạy sang nước ngoài để lánh nạn. Đi từ Bắc xuống Nam để xin trú ngụ, không ai chịu nổi, họ phải tống cổ đi. Trong lúc bơ vơ lạc lõng có 1 nhà đạo hạnh đem về nuôi dưỡng và dạy dỗ. Sau này vị ân nhân đó giúp cho Âm được làm quan phó tại vùng kia.

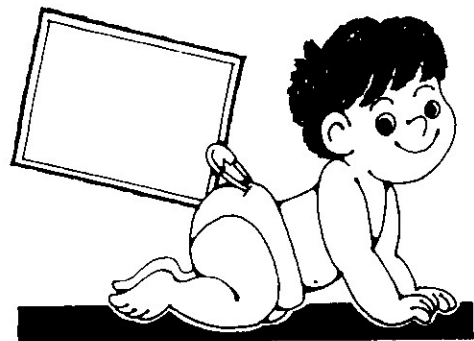
Nhờ tánh chăm chỉ, thức khuya dậy sớm để soạn những thơ nặc danh, thóc mách, xuyên tạc và yêu cầu ân nhân phải từ quan, chỉ ít lâu sau Âm được làm quan Chánh Thẩm.

Ông có tính can trường hơn người. Một lần ông mang quân chiếm đóng làng kế cận. Bị dân chúng đánh bật ra 2 lần, bị sỉ vả quá cỡ mà cũng không làm Âm nao núng. Với sự hậu thuẫn mạnh của triều đình, chỉ 2 tuần sau đó ông lại đem 50 quân sĩ hộ tống để ra mắt ủy ban ủng hộ chính sách đồng hóa mà ông đang triệt để thi hành. Nhưng một lần nữa lại bị dân chúng phá tan. Thế mà ông vẫn tỉnh bơ, không hề nản chí. Thật là lì lợm. Ai biết chuyện cũng khuyên ông là phải từ quan đi. Ông trả lời:

— Không được, tiền bạc, chức tước mà. Tội gì!

Âm lại là người có trí nhớ siêu việt. Sử sách chép rằng, trong thời gian được vị ân nhân kia nuôi dưỡng, ông có đi hái ớt 1 lần để gây vào quỹ xây đình của dân chúng. Thế mà sau này khi làm quan chánh phẩm ông vẫn nhắc lại chuyện hái ớt năm xưa.

Triều đình lúc bấy giờ rất khâm phục và biệt đãi ông vì những tài năng xuất chúng. Bởi thế ngày 16-8-86 đích thân nhà vua đã phong cho ông chức THẦN ĐỒNG THẬP CẨM.

THẦN ĐỒNG NƯỚC NGOÀI

Ông Đỗ Men người làng Thạch Đá, thuộc dòng giống Tây Phái. Thừa nhỏ đã học binh lược, rất giỏi về súng ống và dùi cui. Mặt ông đỏ như gấc, tính nóng như lửa, lúc nào cũng muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện. Chưa đầy 50 đã là Binh Bộ Thượng Thư. Lúc nào ông cũng phô trương sức mạnh bằng quân sĩ, vũ khí và đàn chó săn, nhất là trong các dịp đại lễ và những lễ nhậm chức của các quan trong triều.

Năm xưa, ngày 21-7-86, ông đã dùng cả chục quân sĩ võ trang đầy đủ súng ống dẫn vị quan hung thần dưới quyền về làng Nữ Vương để chiếm cứ, nhưng thất bại hai lần cùng trong một ngày.

Thế rồi, ngày 9-8-86, ông dùng 50 quân sĩ để hộ tống Phong trào Bỏ Kệ Đức Tin trong ngày lễ ra mắt, tại chính điện của Triều đình, nhưng dân chúng không bằng lòng, lễ phải hủy bỏ và phong trào đó cũng tan theo mây khói.

Ông buồn lắm, nhưng không vì thế mà nản. Để phục thù, ngày 16-8-86, ông lại đem 70 quân sĩ hùng hổ và hơn chục con chó săn tăng cường cho buổi phong tước của vị hung thần kể trên. Trong ngày lễ này, quân sĩ của ông đã đánh đập 5 người và bắt nốt 2 người. Tất cả đều là những người dân hiền lành, vô tội. Vì chuyên môn dùng sức mạnh của võ trang để cai trị dân, nên thời bấy giờ người ta phong cho ông Đỗ Men là Đại Thần Đồng ĐÀN ÁP.

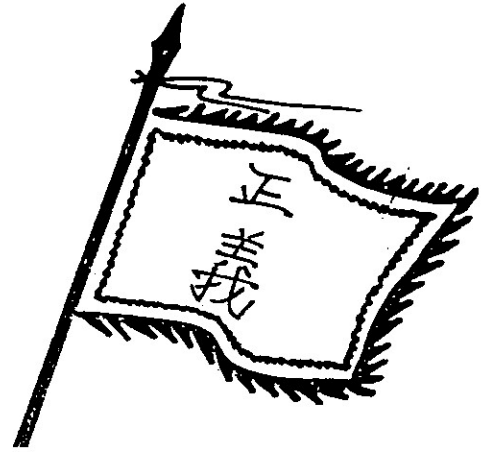

THỜI KỲ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Gió Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

THỜI KỲ THƯƠNG THUYẾT: HÀNH ĐỘNG KHIÊU KHÍCH.

Để tiếp tục bày tỏ thiện chí hòa giải, dân chống đối thuộc phe CHÂN LÝ THÁI BÌNH cố gắng bình thường hóa mọi sinh hoạt tại Doanh phủ. Mọi hoạt động được thu gọn vào những Tiểu DIÊN HỒNG HỘI vào buổi tối tại sảnh đường để thông báo tin tức và trao đổi ý kiến. Tuy nhiên, buổi sáng ngày 20 tháng 9 năm Bính Dần 1986, Phó Tổng Trấn CHÁNH NGUYỄN cho phổ biến một khẩu lệnh khẩn cấp của Tế Tướng XỬ UẾ VÂN: Tuyệt đối cấm các KHA Trưởng và KHA Phó lên gần Chánh điện và xử dụng hệ thống phóng thanh để thông tư yết thị của BANG HÀNH SỰ trong các Đền Thờ. Lệnh cấm vừa được loan ra đã gặp sức chống đối mãnh liệt của toàn dân. Họ tức giận vì thái độ khiêu khích, thiếu thiện chí của XỬ UẾ VÂN; đồng thời chuẩn bị hỗ trợ cho BANG HÀNH SỰ trong các buổi tế tự cuối tuần đó.

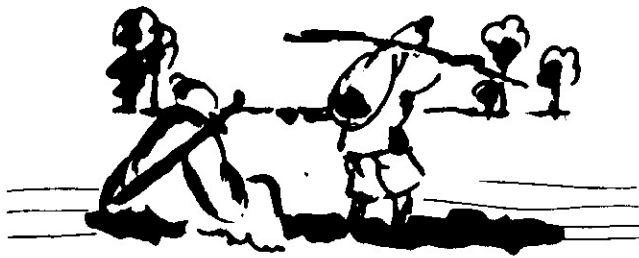
Tại Đền Thờ NỮ VƯƠNG THÁI BÌNH ở Trấn ÁNH DUƠNG, KHA Phó NGŨ MẠNH SAN được tăng cường từ Trấn CẨM BÁO, trước giờ tế tự đã hùng dũng tiến lên bục cao bên phải Chánh điện tuyên đọc những thông tư yết thị của BANG HÀNH SỰ mặc cho Phó Tổng Trấn CHÁNH NGUYỄN hết lời can gián. Trong lúc NGŨ MẠNH SAN đang làm phận sự bên ngoài thì BẠCH THỦ THIÊN SU NGŨ CỐT đơn thân độc mã, trấn giữ hệ thống điều khiển âm thanh trong phòng xiêm y ở phía sau của Đền Thờ. Một tên tiểu ma đầu của LÊ GIA TRANG khi nghe NGŨ MẠNH SAN oang

oang trong Đền Thờ liền chạy vào phòng xiêm y định thi hành lệnh của XỬ UẾ VÂN. Vừa ló đầu vào, hắn bắt gặp BẠCH THỦ THIÊN SU đang sùng sững như pho tượng đồng đen, hai mắt sáng quắc đề phòng bất trắc. Nhận thấy một mình không thể nào áp đảo được THIÊN SU, tên tiểu ma đầu phóng vội ra ngoài gọi thêm đồng bọn. Lần này, vừa thấy hai bóng người thấp thoáng ngoài chấn song, BẠCH THỦ THIÊN SU gầm lên một tiếng thật to như hổ dữ nhớ rừng, mười ngón tay cứng như thép nguội đã nắm chặt lại trong thế "THÔI SON PHÁ THẠCH". Nghe tiếng gầm đinh tai nhức óc, hai tên tiểu ma đầu của LÊ GIA TRANG hồn phi phách tán liền đứng khựng lại. Chúng ước lượng những quả đấm ngàn cân của BẠCH THỦ THIÊN SU sẽ tới tấp giáng trên đầu chúng và liền tưởng đến những con cua đồng bị bẹp dùm dưới cái chày to bằng gỗ mà LÊ GIA Lão Bà vẫn thường nấu riêu cho chúng ăn. Thế là không ai bảo ai, cả hai tên đều quay đầu phóng nhanh vào bóng tối mất dạng.

Tại Đền Thờ, SANH GIANG ở Trấn MIÊU PHÁ THẠCH, Phó Tổng Trấn ĐẬU LU cương quyết thi hành khẩu lệnh của viên Tế Tướng ngang ngược. Ông đi xăm xăm vào phòng xiêm y và hí hoáy thế nào mà toàn bộ hệ thống âm thanh đều tê liệt. Dầu vậy, KHA Trưởng HOÀNG NGỌC CHUÔNG vẫn ngang nhiên tiến lên gần Chánh điện, vận mười thành công lực, hăm tụ chân khí đầy lồng ngực và tuyên đọc những quyết định của BANG HÀNH SỰ. Sau đó, Phó Tổng Trấn ĐẬU LU bắt đầu cuộc tế mà không có phần âm thanh khuếch đại

như thường lệ. Người HOÀI QUỐC lại có dịp sống lại những giây phút thoải mái xa xưa ở quê nhà khi mà nền văn minh điện khí chưa xâm nhập vào những làng quê hẻo lánh. Họ gọi buổi tế tự hôm ấy là một tiến bộ giạt lùi.

Ngày 21 tháng 9 năm Bính Dần 1986, tại các Trấn CẨM BÁO và BẮC HỒ SINH, các KHA Trưởng và KHA Phó sở tại được sự tăng cường hùng hậu của nhân dân đã làm chủ tình hình và không gặp những trở ngại nào về âm thanh. Hai Phó Tổng Trấn ĐẬU LƯU và CHÁNH NGUYỄN có lẽ thấy sự vô lý của Triều Đình và sự cương quyết của những vị đại diện dân nên đành thúc thủ. Riêng về Thuế ĐỀN THỜ trong tuần đó, dân chúng vẫn tiếp tục thi hành quyết định của BANG PHÒNG THỦ CHÂN LÝ và THÁI BÌNH nên đã tận tâm đóng góp như thường lệ và kết quả lên đến trên một ngàn ba trăm quan tiền.

THỜI KỲ THƯƠNG THUYẾT: THĂM DÂN CHO BIẾT SỰ TÌNH.

Vào khoảng giờ Thân ngày 22 tháng 9 năm Bính Dần 1986, trên con đường dẫn về Doanh TUẤN GIÁO có hai bóng chiến mã trên có hai kỵ sĩ đang thông thả hướng về Doanh phủ. Về ung dung của hai kỵ mã trên tương phản với hình ảnh sôi động ồn ào cách đó hai tháng: cũng trên đoạn đường này, vào buổi chiều ngày 21 tháng 7, Tổng Trấn LỘ DUNG đã thống lĩnh một đạo quân hùng hậu, ào ạt tấn kích Doanh TUẤN GIÁO cả hai lần nhưng đều thất bại. Một trong hai người kỵ mã là một thanh niên, vận y phục thứ dân, dáng dấp nhanh nhẹn có vẻ như một người hướng đạo, vừa đi vừa quan sát địa hình địa vật, thỉnh thoảng lại cúi xuống chăm chú tìm đường trên bức địa đồ bằng da. Người thứ hai tuổi trạc ngũ tuần, dáng dấp đạo mạo, oai phong

trong bộ nhung phục màu đen của một quan Thất Phẩm, cổ đeo thẻ bài màu trắng. Nét mặt nghiêm trọng của Ông chứng tỏ một sứ mạng quan trọng Ông đang theo đuổi. Thỉnh thoảng Ông lại nhíu mày, mặt thoáng vẻ đăm chiêu như đang suy tư về một vấn đề khó giải quyết. Hai con chiến mã thông thả đi lần đến chiếc cổng lớn có khắc ba chữ đại tự “DOANH TUẤN GIÁO” liền đứng lại. Hai kỵ mã phóng tầm mắt quan sát một lượt đoạn cho ngựa khoan thai tiến vào.

Lúc bảy giờ sân Doanh phủ vắng vẻ im lìm. Ánh nắng của một buổi chiều thu gần tắt. Gió nhẹ hiu hiu thổi. Một vài chiếc lá vàng cố gắng cất mình lên khỏi mặt đất, bay được một khoảng ngắn rồi lại rơi xuống nằm bất động cách đó không xa. Cạnh chiếc cổng lớn của sảnh đường, BẠCH THỦ THIÊN SU NGŨ CỐT đang ngồi chuyện vãn với Trại Chủ PHÙNG TẮT THẠNH, một người có trang trại sát bờ thành của Doanh TUẤN GIÁO. Khuôn mặt của họ lộ vẻ mệt mỏi, uể oải sau hai tháng bất đắc dĩ làm công việc “trấn thủ lưu đồn”. BẠCH THỦ THIÊN SU thấy khuôn mặt xa lạ của kỵ mã trẻ tuổi đang tiến về phía mình thì liền tưởng ngay đến thủ hạ của LỘ DUNG định giở trò ám muội. Nhưng người này chỉ hỏi thăm lối vào Nguyễn đường rồi đi thẳng, khuôn mặt không có vẻ đáo dác như những thủ hạ của LỘ DUNG mà BẠCH THỦ THIÊN SU vẫn thường gặp. Vị quan từ từ xuống ngựa, vẫn khoan thai, thông thả đi về hướng Trại Chủ PHÙNG TẮT THẠNH. Khi còn cách độ hai mươi trượng, trông ngựa PHÙNG TẮT THẠNH bắt đầu đập loạn xạ. Đúng là LỘ DUNG không sai. Cũng tầm thước đó, cũng dáng dấp hao hao không thể lầm lẫn được, và nhất là bộ nhung phục màu đen quen thuộc hôm nào, PHÙNG TẮT THẠNH định phi thân bay vào sảnh đường để phi báo nhưng Ông đành ngưng lại vì kịp nhận ra sự khác biệt của vị quan Thất Phẩm trước mặt. Thoáng nghĩ có lẽ đây là một võ quan từ phương xa nửa đường ghé thăm Doanh phủ, PHÙNG TẮT THẠNH vội vàng thi lễ và hỏi thăm danh tánh. Thoáng nụ cười nhẹ trên môi, vị quan trong nhung phục của THIÊN GIÁO ôn tồn nhưng không kém phần oai vệ: “Ta là Quan Chương Môn NGUYỄN THỨC ĐIỆP, phái THÔNG CÔNG, từ Vương quốc MINH SON.

Trại chủ **PHÙNG TẮT THẠNH** như từ trời rơi xuống, trống ngực đập liên hồi, bàng hoàng không biết xử trí thế nào. Ông không ngờ con người đang mang sứ mạng quan trọng làm trung gian hòa giải cho cuộc xung đột giữa Triều đình và **BANG PHÒNG THỦ CHÂN LÝ VÀ THÁI BÌNH** hiện diện bằng xương bằng thịt trước mặt Ông. Ông phải làm gì bây giờ. **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** cũng hỏi thăm lối vào Nguyễn đường; **PHÙNG TẮT THẠNH** vội hướng dẫn vị **Chưởng Môn** vào cổng sảnh đường đồng thời ra hiệu cho Trại Chủ phu nhân đang đứng gần đó chạy về phi báo cho dân chúng. Khoảng một khắc sau, dân chúng từ các Trấn lữ lượt kéo vào Doanh phủ.

Chờ cho vị **Chưởng Môn** cầu nguyện xong, **PHÙNG TẮT THẠNH** hướng dẫn **Chưởng Môn NGUYỄN THỨC ĐIỆP** vào gian phòng ăn của sảnh đường. Sau khi an vị bên cạnh chiếc bàn dài, **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** nói rõ ý định của Ông là muốn thăm Doanh phủ và nhân dân của Doanh **TUẤN GIÁO**. Ông cũng cho biết thêm là chuyến đi thăm có tính cách bất ngờ vì Ông muốn quan sát và điều tra tình hình một cách trung thực. Trong khi chờ đợi dân chúng kéo đến, **BẠCH THỦ THIÊN SU** và **PHÙNG TẮT THẠNH** cố gắng áp dụng “xa luân chiến” trình bày tất cả những sự kiện liên quan đến cuộc binh biến đang xảy ra. Sau đó không lâu, **Hảo hán HỒ QUANG NGUYỆT** được tin cấp báo sự hiện diện của quan **Chưởng Môn** vội hối hả phi ngựa như bay về Doanh phủ, Ông bước vào sảnh đường và mời **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** ra gian đại sảnh để có chỗ cho dân chúng trình bày nguyện vọng vì lúc bấy giờ dân chúng kéo đến càng đông. Có tất cả mười sáu người đại diện cho mọi giới sĩ, nông công, thương lần lượt trình bày những sự độc đoán của Triều đình **THẠCH ĐỔ MA** và hải tặc **LỘ DUNG** trước quan **Chưởng Môn NGUYỄN THỨC ĐIỆP**. Vị **Chưởng Môn** có cảm tưởng như mình là một quan **Án Sát** đang nghe bằng cáo trạng dài dằng dặc về những tội ác của vị **Tân Tổng Trấn**. Tuy nhiên Ông vẫn giữ đúng tư cách và tác phong của một sứ giả đi hòa giải, chỉ im lặng ghi nhận tất cả những lời phát biểu. Những tiếng nói uất ức vì bị áp bức, những giọt nước mắt buồn tủi vì thế cô, những phiền muộn vì sự đối đãi bạo ngược của những người lãnh đạo là những hình ảnh sống động mà vị sứ giả ghi

nhận được trong buổi thăm dân hôm đó. Cuộc trình bày nguyện vọng kéo dài từ giờ Thân cho đến cuối giờ Mùi thì tạm ngưng để **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** quá bộ về trang trại của Trại Chủ **PHÙNG TẮT THẠNH** dùng bữa cơm thanh đạm. Sau đó, Ông trở lại sảnh đường của Doanh **TUẤN GIÁO** để khuyên nhủ nhân dân tiếp tục thỉnh nguyện ôn hòa trong tinh thần **THIÊN GIÁO**, gia tăng lời cầu nguyện thì kết quả trở nên tốt đẹp.

Ánh nắng bên ngoài đã tắt hẳn, màn đêm buông dần trên Doanh **TUẤN GIÁO**. Gió thu bắt đầu thổi mạnh mang theo cái lạnh lẽo của những ngày binh biến. **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** cảm thấy tâm hồn giao động. Trước khi phi ngựa ra khỏi cổng thành, Ông còn bắt gặp đỉnh cao chót vót của cây **Thập tự** nổi bật trên nền trời đang ngả màu xám. Ông thấy hình ảnh cây **Thập Tự** của Doanh **TUẤN GIÁO** như một chứng tích oai hùng, ngạo nghễ như tinh thần của người dân **HOÀI QUỐC**.

Tục truyền rằng đêm hôm ấy, **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** chong đèn làm việc rất khuya trong một gian phòng nhỏ ở trang trại của một người thân. Dưới ánh nến lung linh của ngọn bạch lập, Ông đúc kết lại những chi tiết trong buổi đi thăm dân lúc ban chiều. Tờ đúc kết sẽ được viết lại thành số và sẽ được quan **KHÂM SAI** khán, trước khi đệ trình **Đại Đế GIANG PHONG Đệ II**. Tờ đúc kết được tóm lược như sau:

Những lời cáo buộc Tổng Trấn **LỘ DUNG**:

— Hội họp bí mật với **NHÓM YẾM TRỢ**, vu khống, xuyên tạc đường lối cai trị của Tổng Trấn **BÌNH VIỄN AN** và đề nghị Triều đình cách chức vị “Tiền nhiệm khả kính”. (Tài liệu mật và “Sáo ngữ tâm thư”)

— Xử dụng “Nặc danh thư” để bôi nhọ **BÌNH VIỄN AN**. (Nhân chứng sống)

— Không làm tròn nhiệm vụ của một quan Thất Phẩm của **THIÊN GIÁO**: từ chối ngồi Tòa Cáo Lỗi, từ chối việc dạy dỗ người muốn tòng giáo. (Nhân chứng sống)

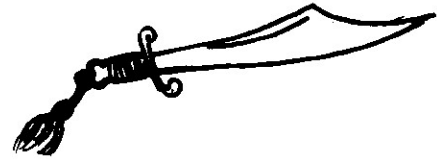

— Không muốn hợp tác với người **HOÀI QUỐC** trước khi nhậm chức Tổng Trấn. (Số khiếu nại của các Bang, Hội...)

— Chủ tâm tận diệt cơ chế dân chủ hợp pháp là **BANG HÀNH SỰ** nếu được về làm Tổng Trấn (Nhân chứng sống).

— Không muốn về phục vụ tại Doanh **TUẦN GIÁO** trước ngày được bổ nhậm vì lập luận “cai trị Trấn **HOÀI QUỐC** như đi làm dâu trăm họ”. (Nhân chứng sống)

— Không biết tự xử theo liêm sĩ của một Võ Quan **THIÊN GIÁO**, luôn luôn viện dẫn “Đức Vâng phục” để thực hiện ý đồ (Hịch **CHÁNH ĐẠO** và nhân chứng sống)

Ngoài ra còn rất nhiều những lời cáo buộc mà **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** không đủ cam đảm để đọc thêm nữa. Chẳng hạn như những việc cho thi hành lệnh cấm tế tự, đóng cửa Châu gia, quản thủ tiền bạc, hỗ trợ cho thủ hạ viết “nặc danh thư”... Vị Chương Môn nhớ lại hình ảnh sống động của những lão bà, tráng niên, thiếu nữ... đã không nén được cơn xúc động khi bày tỏ những điều u uất, thầm kín qua những giọt nước mắt chân thành. Ông nhìn đến chông hồ sơ cao ngất ngheo trên án thư. Những hàng chữ dày đặc như nhảy múa trước đôi mắt mệt mỏi của Ông. Làm sao có một giải pháp ổn thỏa cho đôi bên. Cái hố sâu ngăn cách đã quá to lớn, thăm thẳm diệu vợi không dễ gì lấp cho bằng. Giờ đây phải có sự chọn lựa. Một là thể diện của Triều đình, hai là đời sống tinh thần của hàng ngàn thần dân. Phải chọn một. **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** cố gắng suy nghĩ nhưng không có lối thoát. Ông cảm thấy bất lực, nhỏ bé trước sứ mạng cao cả này. Ông chấp tay thầm thỉnh **Ơn Trợ Lực**. Mí mắt của Ông nặng trĩu, mệt mỏi Ông gục đầu trên án thư và thiếp vào cơn mê lúc nào không hay. Trong giấc mơ, **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** thấy một vị Thần có khuôn mặt thật hiền từ hiện đến, trên tay có cầm một cây gậy đang trở những hoa huệ trắng. Nhận thấy khuôn mặt của vị Thần rất quen thuộc nhưng **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** không làm sao nhớ ra được. Ông định lên tiếng hỏi thăm lai lịch thì vị Thần đã nghiêm nghị phán: “Sự Thật vẫn là Sự Thật. Cán cân Công lý sẽ nghiêng về những người theo **Lẽ Phải**, những người đã chọn con đường **Chánh Đạo**”. Nói xong vị Thần biến mất. **NGUYỄN THỨC ĐIỆP** bàng hoàng tỉnh mộng. Dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn bạch lạp gần tàn, Ông đọc thấy hai chữ đại tự đỏ tươi “**CHÁNH ĐẠO**” nổi bật trên tờ lịch màu trắng của nhóm **CHÂN LÝ THÁI BÌNH**. Tiếng gà gáy sáng từ một thôn xóm gần đó đưa Ông về thực tại. Ông bóc vỏ tờ lịch, miệng lẩm bẩm “Lại thêm một ngày!”

Còn tiếp